BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Butun ulkelerın ışçıleri bırleşınız! • Butun ülkelerın ışçileri ve ezılen halklar bırleşınız!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bındest yekbın!

► Sayı / Hejmar : 114 ► 1 Kasım/ Gelêrezan 1997 ► 150 000 TL

80. yıldönümünde büyük sosyalist ekim devrimi yolumuzu aydınlatıyor!

ya barbarlık, ya yeni ekimler!

içindekiler

3 **Sosyalist Ekim Devrimi, 80. yıldönümünde de dünya proletaryasına ve ezilen halklara kurtuluş yolunu gösteriyor!**
KIZIL EKİM'İN BAYRAĞI ALTINDA BİRLEŞELİM!

7 **Hükümet ve muhalefet, Anasol-D'nin 100 gününü değerlendirdi...**
YOKTUR BİRBİRİNDEN FARKLARI!
HEPSİ HALK DÜŞMANI!

12 **Güney Kürdistan'da harekattan işgale doğru!**

15 6. KONGRE KARARLARINDAN
Proleter dünya devrimi süreci için başçelişme/başdüşman tespiti yanlıştır!

18 KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN
6. Kongre ve kadınların kurtuluşu sorunu...

22 ENTERNASYONAL HAREKETTEN
Uluslararası gelişmeler ve marksist-leninist güçlerin görevleri üzerine -II

27 BİLDİLER • HABERLER • OKUYUCU MEKTUPLARI

35 **Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...**

KIZIL EKİM'İN BAYRAĞI ALTINDA BİRLEŞELİM!

BU yıl Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin 80. yıldönümü... 7 Kasım 1917, Rusya'da işçi sınıfının Bolşevik Parti önderliğinde gerçekleştirdiği bir silahlı ayaklanma ile merkezi devlet iktidarını ele geçirdiği tarihtir. Bu emperyalizm ve proleter devrimleri çağında ilk kez bir ülkede proletaryanın iktidara el koyduğu tarihtir! 7 Kasım 1917, bütün insanlık tarihi açısından onurlu, insanlığın geleceğine ışık tutan,yol gösteren devrimin tarihidir. Ekim Devriminin en önemli eseri, bu devrimle yaratılan Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'dir.

Bugün bu devrimin en özgün ürünü olan Sosyalist Sovyetler Birliği yok. Bu olgu burjuvazinin çok güçlü görünmesini sağlıyor. Emperyalist burjuvazi Ekim Devrimi'nin ülkesinin, bir zamanların Sosyalist Sovyetler Birliği'nin ismen de tarihe karışmasını, Komünizme karşı kazanılan bir zafer olarak kutluyor. Emperyalist burjuvazi ve dünya gericiliği Komünizmin öldüğü safsatasını kitlelere empoze ediyor! Doğu Bloku'nun çökmesiyle su yüzüne çıkan tüm olumsuzluklar hakkında "70 yıllık Sosyalizm, Komünizm iktidarının sonucudur" yalanlarını yayıyor. Ancak güneş balçıkla sıvanmaz! Sovyetler Birliği'nde Sosyalizm 70 yıl yaşanmamıştır. Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatörlüğü yalnızca Lenin ve Stalın dönemlerinde yaşanmıştır, yani Sosyalizmin inşası ancak 35-40 yıl sürebilmiştir.

Sovyetler Birliği pratiğinde, emperyalist kuşatma ve saldırı altında, içte de sürekli olarak karşı devrimle boğuşma içinde, oldukça geri bir ekonomik yapıya sahip bir ülkede bile Sosyalizmi inşa etmenin mümkün olduğu kanıtlanmıştır. Bir insan ömrüne bile neredeyse iki kez sığacak kadar kısa olan bu inşa döneminde elde edilen muazzam başarılar, gerçek Sosyalizmin ne olduğunu; gerçek Sosyalizm düşüncesiyle hareket eden emekçi yığınların nelere kadir olduğunu açıkça göstermiştir. Bu oldukça kısa süren sosyalist inşa döneminden sonra gelen ve bugünkü kuşakların anımsadığı 40-

45 yıllık dönem sosyalist-komünist değil, revizyonistlerin egemen olduğu bir dönemdi. Bu dönemde yapılanlar, Ekim Devrimi'nin öğretilerine zıt olan, marksist-leninist olmayan uygulamalardı. 90'lı yılların başlarında bütün Doğu Bloku ülkelerinde çöküp giden Sosyalizm değildir. Yıkılan, Sosyalizm adına uygulanan, revizyonist yöneticiler önderliğindeki yozlaşmış tekelci bürokrat-devlet kapitalisti sistemdi.

EKİM DEVRİMİ SÖMÜRÜSÜZ BİR TOPLUMUN MÜMKÜN OLDUĞUNU GÖSTERDİ. O, BÖYLECE İNSANLIK TARİHİNDE BİR DÖNÜM NOKTASI OLDU:

Ekim Devrimi, kısa Paris Komünü deneyimi dışta tutulduğunda, kendisinden önceki tüm devrimlerden temelde ayrılan bir devrimdi. O,

"... kendine amaç olarak bir sömürü biçiminin yerine bir başka sömürü biçimini, bir sömürücüler grubunun yerine bir başka sömürücüler grubu getirmeyi değil, insanın insan tarafından her türlü sömürülmesini ortadan kaldırmayı, proletarya diktatörlüğünü kurmayı, sosyalist toplumu örgütlemeyi" (Stalin, "Ekim Devriminin Uluslararası Karakteri", Eserler Cilt 10, sayfa 203, İnter Yayınları) almıştı.

Ekim Devriminin gerçekleştirilmiş olduğu ülkede, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nde, 1956'da siyasi iktidarı ele geçiren revizyonistler, proletarya diktatörlüğünü tasfiye ederek, Ekim Devrimi'nin kazanımlarını birer birer yok ettiler. Kruşçev revizyonizmi döneminde ve daha sonraki yozlaşma sonucu, Ekim Devrimi'nin ülkesinde, ne Ekim Devrimi'nden, ne de sosyalist kazanımlardan geriye hiçbir şey kalmamıştır.

Fakat Sosyalizmden kapitalizme bu geri dönüş olgusu şu gerçeği değiştirmedi, değiştirmez:

"Ekim Devriminin zaferi, insanlık tarihinde köklü bir dönemeci, dünya kapitalizminin tarihsel kaderinde köklü bir dönemeci, bütün dünyanın sömürülen yığınlarının mücadele yöntemlerinde ve örgütlenme biçimlerinde, yaşam tarzı ve geleneklerinde, kültür ve ideolojisinde köklü bir dönemeci kaydetmektedir." (Stalin, Ekim Devrimi'nin Uluslararası Niteliği, Eserler cilt 7, İnter Yayınları, sayfa 207-208)

Ekim Devrimi, sömürüsüz bir yaşamın mümkün olduğunu, sömürü barbarlığının alternatifinin Sosyalizm olduğunu pratikte gösterdi...

Ekim Devrimi, bir kez daha, burjuvazinin egemenliğine ancak proletaryanın ve emekçi yığınların silahlı devrimiyle, şiddete dayanan devrimle son verilebileceğini ve ancak bu yolla, kapitalizm/emperyalizmin insanlığı barbarlığa sürüklemesinin engellenebileceğini gösterdi.

Ekim Devrimi'nin 80. yıldönümünde, bugünkü ideolojik ve pratik mücadele açısından önemli bazı noktaları öne çıkarmak istiyoruz:

EKİM DEVRİMİ, ULUSAL SORUNDA GERÇEK KURTULUŞ YOLUNU GÖSTERMİŞTİR!

Emperyalizmin propogandacıları bir zamanlar sosyalist olan ülkelerde gelişen milliyetçi çatışmaları, savaşları, Sosyalizmin ulusal sorunu çözemediğine kanıt olarak gösteriyor. Onlar ulusal sorunun çözümünün "hür, demokratik rejimler"olarak adlandırdıkları, kapitalist dünyada mümkün olduğu yalanını yayıyorlar. Gerçekte, bugün dünyanın birçok yerinde halkları birbirlerine karşı şovenizm ve ırkçılık temelinde kışkırtıyorlar. Bunda başarılı da oluyorlar.

Sovyetler Birliği'nde Sosyalizm döneminde izlenen doğru bir milliyetler politikası temelinde halkların barış içinde birarada yaşamalarının temelleri yaratıldı; Sovyetler Birliği'nin halkları İkinci Dünya Savaşı'nda tek yumruk olup faşistleri inlerine kadar kovalayıp onları orada ezdiler. Şimdi emperyalizmin ve gericiliğin marifetiyle bu halklar birbirlerine karşı mücadele ediyor!

Ekim Devrimi, burjuva ideologların iddialarının tersine, ezilen ulusların kurtuluşunun kapitalizmde değil Sosyalizm'de olduğunu pratikte de göstermiştir.

Ekim Devrimi, bir dizi ezilen ulusu içinde barındıran Rusya'da ezilen ulusların kurtuluşu için burjuva milliyetçiliğinin yerine proleter enternasyonalizmini, burjuva önderliğinin yerine proletaryanın önderliğini geçirerek bu alanda da çağ açtı. O, tam bir halklar hapishanesi olan Rusya'da daha devrimin birinci günü "tüm milliyetlere tam hak eşitliğini" ve "uluslara, ayrılma hakkına kadar varan, kendi kaderlerini kendilerinin belirlemehakkını" tanıdığını ilan etti. Böylece, halklar hapishanesini halkların dostluğunun ortak ülkesi haline getirmenin ilk adımlarını attı. Sovyetler Birliği, gerçekten eşit ve özgür halkların kendi iradeleri ile birleştiği ilk devlet oldu. Ekim Devrimi, halklara ırkçılığı ve şovenizmi değil, proleter enternasyonalizmini getirdi. Emperyalizmin ırkçı, şoven barbarlığının tek gerçek alternatifinin Sosyalizm olduğunu pratikte gösterdi. Ulusal sorunun gerçek çözümünün ancak proleter devrimle mümkün olduğunu pratikte gösterdi.

Ekim Devrimi şunu açıkça kanıtlamıştır:

"... sermaye egemen olduğu sürece, üretim araçlarında özel mülkiyet sürdükçe ve sınıflar varoldukça, ulusların eşitliği güvencelenemez; sermayenin iktidarı sürdükçe ve üretim araçlarına sahip olmak için savaşıldıkça, ulusların eşitliği ve ulusların emekçilerinin işbirliği sağlanamaz." (Stalin, RKP/B 10. PK'ye Rapor'dan; Eserler cilt 5, sayfa 41, İnter Yayınları)

Ekim Devrimi'nin, ulusal özgürlük mücadelesinin ancak Sosyalizm için mücadeleye tabi kılındığında gerçek kurtuluşa götüreceği dersi, bugün ulusal temelde birçok çatışmanın gündemde olduğu dünyamızda belirleyici önemdedir.

EKİM DEVRİMİ, KENDİ PRATİĞİNDE, DİNCİ GERİCİLİKLE MÜCADELEDE DOĞRU YOLU GÖSTERMİŞTİR!

Emperyalizm ve dünya gericiliği, dinci fanatizmi işçi sınıfı ve ezilen halklara karşı ustaca kullanıyor. Bugün salt ulusal nedenlerle değil, din ve mezhep farklılığı nedenleriyle de halklar birbirine kırdırılmaktadır. Dünyanın her yerinde dinci akımlar güçlenmektedir. Burjuva ide-

▲ 7 Kasım 1917, Rusya'da işçi sınıfının Bolşevik Parti önderliğinde gerçekleştirdiği bir silahlı ayaklanma ile merkezi devlet iktidarını ele geçirdiği tarihtir. Bu emperyalizm ve proleter devrimleri çağında ilk kez bir ülkede proletaryanın iktidara el koyduğu tarihtir!

ologlar "sınıf mücadelesi bitti, kültürler savaşı geliyor" teorilerini yaygınlaştırıyorlar. Kültürler savaşından da öncelikle dini çatışma maskesi altında yürütülen iktidar savaşlarını, "Batılı hristiyan, Doğulu hinduizm ve Ortadoğulu müslümanlık" arasında savaşları anlıyorlar.

"Sınıf mücadeleleri döneminin kapandığı" teorisi, aynı Doğu Bloku'nun çökmesi ardından moda olan "sürekli barış çağı geldi" teorisi gibi boş laftır! Ezen ve ezilen sınıflar varolduğu sürece sınıf savaşı da varolacaktır! Bu sınıf savaşında egemenler tarafından din de bir araç, bir silah olarak kullanılmaktadır. Irkçılık ve milliyetçiliğin yanısıra dincilik de bugün işçi ve emekçi kitlelerin kötü yaşamlarının, açlık, işsizlik ve sefaletlerinin gerçek nedenlerini görmelerini engelleyen bir işleve sahiptir. Bu nedenle de emperyalist burjuvazi ve dünya gericiliği tarafından dinci fanatizm olabildiğince körüklenmektedir. Dinin egemenlerin elinde bir araç, ezilen kitleleri uyutmak için bir afyon olduğu gerçeği bir kez daha apaçık ortadadır. Hristiyanlık, müslümanlık, hinduizm ve daha hangi din ya da mezhep olursa olsun bu noktada değişen birşey yoktur. Bugün Rusya'da yalnızca ortodoks kilise devlet yardımlarıyla semirtilmiyor, bunun yanında antisemitizm de açık ve gizli biçimleriyle yeniden canlandırılıyor.

Komünistler, dine temelden karşıdır ve dini kurumlara karşı mücadele ederler. Çünkü din kitleleri uyuşturmakta, uyutmakta ve onları sınıf mücadelesinden alıkoymaktadır.

Komünistler bu mücadelede dini düşüncelerle, dine dayalı kurumlar arasında ayrım yaparlar. Buna uygun olarak her türlü dini ve mezhepsel baskılara karşı çıkarlar. Fakat tüm dini kurumları ve dine dayanan ve dini kendi amaçları için kullananan gericiliği tehlikeli bir düşman olarak görürler. Bu düşman yenilmeksizin devrimin zafer kazanması ve Sosyalizmin inşası mümkün değildir.

Ekim Devrimi'nden sonra dini tamamen kişisel bir mesele olarak kabul eden ve kendi ateist olan proleter devlet, dinin gerçek işlevini ortaya koyan bir aydınlatma çalışması yürütmüş, bu mücadeleye paralel olarak da çeşitli din ve mezheplerin birbirlerine baskı yapmasını da engellemiştir. Böylelikle o, din ve mezhep ayrılıklarının halkların barış içinde birarada yaşamasının engeli haline getirilmesinin önünü almıştır.

Ekim Devrimi, ulusal sorunun gerçek çözümünün proletarya önderliğindeki devrimle gerçekleşeceğini gösterdiği gibi, din konusunda da hiçbir burjuva devletin başaramadığını gerçekleştirmiş, din ve devlet işlerini birbirinden gerçekten ayırmış, dini gerçekten kişinin özel işi haline getirmiştir.

"Dini ya da kadınların haktan yoksunluğunu, ya da Rus olmayan milliyetlerin baskı altında tutulmasını ve hak eşitsizliğini alalım. Tüm bunlar burjuva demokratik devrimin sorunlarıdır. Küçük burjuva demokrasisinin filistenleri sekiz ay boyunca bunun üzerine gevezelik ettiler; dünyanın en ileri ülkeleri arasında bu sorunların burjuva demokratik yönde tamamıyla çözüldüğü tek ülke yoktur. Bizde bunlar Ekim Devrimi'nin yasamasıyla tamamiyle çözülmüştür. Dine karşı gerçekten mücadele ettik ve ediyoruz." (Lenin, Ekim Devrimi'nin 4. Yıldönümü, Eserler cilt 33, Almanca, sayfa 33)

EMPERYALİZMİN ÖZÜNDE DEĞİŞEN BİRŞEY YOK! PROLETARYA DEVRİMİ, HER ZAMANKİNDEN DAHA GEREKLİ!

Burjuva ideologlarının sarıldığı bir başka safsata da "globalizasyon", yani "küreselleşme"dir. Bu noktada da burjuvazi san-

ki yepyeni birşey bulmuş edasına bürünüyor, kapitalizmin yeni bir döneme girdiğinin propagandasını yapıyor.

Küreselleşme, gerçekte yeni bir olgu değil, kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperyalizmin karakteristik özelliklerinden biridir. Dünya topraklarının ve nüfuz alanlarının bir avuç emperyalist büyük güç arasında ekonomik, siyasi ve askeri olarak paylaşılmasından başka nedir "küreselleşme" denilen şey?! Globalleşme, emperyalizmin işçi sınıfı ve ezilen hakları daha yoğun sömürüsünün üzerini örtmeye yarayan moda terimdir.

Fakat burjuva ideologların sarıldığı bu "globalizm" teorisi de, emperyalizmin gerçek yüzünü gizleyemez: Emperyalizm ırkçılıktır, şovenizmdir, faşizmdir, gericiliktir, erkek egemenliğidir, azgın sömürüdür, doğanın talanıdır... Emperyalizm BARBARLIKtır.

Ekim Devrimi, emperyalist barbarlığın tek alternatifinin proleteryanın önderliğinde devrimler olduğunu, SOSYALİZM olduğunu göstermiştir.

Ekim Devrimi'nin 80. yıldönümünde de bu gerçek öne çıkarılmak ve bunun mücadelesi verilmek zorundadır. Evet mücadele etmeliyiz... Daha kararlı, daha bilinçli, daha örgütlü, daha güçlü!

EKİM DEVRİMİ, PROLETARYANIN SINIF OLARAK DEVRİME ÖNDERLİK EDEBİLMESİNİN ANCAK BOLŞEVİK TİPTE BİR PARTİYLE MÜMKÜN OLDUĞUNU GÖSTERDİ!

Emperyalist barbarlığı tarihe gömmek, proleter devrimi gerçekleştirmek ve Sosyalizmi inşa etmek için günün en önemli görevi işçi ve emekçileri kendi önderliğinde birleştiren BOLŞEVİK PARTİlerin yaratılmasıdır.

Ekim Devrimi'nin zaferinin temel önkoşullarından biri, bu devrimde işçi sınıfının Bolşevik Partisi gibi bir parti tarafından yönetilmesiydi:

"Ancak son taarruzda halkı yönetebilecek kadar cesur ve hedefe giden yolda en ufak bir engele takılmayacak kadar temkinli olan Bolşevik Partisi gibi bir parti, barış için genel demokratik hareket, malikane topraklarının ele geçirilmesi için yapılan köylü demokratik hareketi, ezilen ulusların milli bağımsızlık ve milli eşitlik hareketi ve burjuvaziyi devirerek proletarya diktatörlüğünü kurmaya yönelen sosyalist proletarya hareketi gibi birbirinden ayrı devrimci hareketleri tek bir ortak devrimci akımda bu denli ustaca kaynaştırabilirdi." (Stalin, SBKP/B Tarihi, Kısa Ders, Eserler cilt 15, İnter Yayınları, sayfa 262,)

Böylesi bir parti şüphesiz 1917 Ekim'inde birdenbire ortaya çıkmadı. O, uluslararası alanda İkinci Enternasyonal oportünizminin reformist-legalist geleneğine karşı mücadele içinde, işçi sınıfının öncü müfrezesi olarak inşa edildi. O, devrim öncesi Rusya'sındaki işçi sınıfı hareketi temeli üzerinde gelişti, işçi sınıfı hareketiyle Sosyalizm düşüncesini birleştirme yönünde başından itibaren bilinçli çabanın ürünü oldu.

Bolşevik Parti, işçi sınıfının ve bütün emekçilerin düşmanlarına karşı devrimci mücadele içinde güçlendi. Milyonlarca kitleyi Marksizm biliminin devrimci teorisiyle donatarak devrimci mevzilere çekti. O, berrak bir siyasi çizgiye sahip, kitleleri devrimde ve proletarya diktatörlüğü döneminde Sosyalizmin inşa çalışmasının her bir anında doğru bir şekilde yönlendirmeyi ve kitlelerin nabzını elinde tutmayı bildi.

Bugün, Ekim Devrimi'nin 80. yıldönümünde PROLETER DÜNYA DEVRİMİNİN zaferi için her şeyden önce böylesi Bolşevik Partilerin eksikliği kendisini dayatıyor. Proletaryanın kurtuluş davası herşeyden önce Lenin-Stalin döneminin Bolşevik Partisi gibi yeni tipte partilerın inşa edilmesi görevini bütün dünyada Marksist-Leninistlerin önüne acil bir görev olarak koyuyor.

Emperyalist ideoloji bombardımanıyla bugün, Sosyalizmin, Komünizmin "tükenmiş" olduğuna inandırılan işçi ve emekçi kitleleri yeniden Komünizme kazanabilmek için yeni Ekimler yolunda ilerleyebilecek Komünist Partiler gerekiyor!

Ekim Devrimi'nin 80. yıldönümünde ne yazık ki, Komünist Hareket'in en zayıf dönemını yaşadığını tespit ediyoruz. Dünya çapında gerçek Marksist-Leninist propagandayla tanışmış ve sınıf bilincine varmış işçilerin ve emekçilerin sayısı oldukça az. Marksist-Leninist doğruları işçi sınıfına ve emekçi yığınlara taşıyan örgütlerin gücü ve her şeyden önce işçi sınıfı içindeki etkisi az. Sosyalizm adına savunulan revizyonist, reformist, oportünist görüşler egemen.

Emperyalizmin uluslararası işçi sınıfına ve ezilen halklara karşı saldırısını arttırdığı günümüzde, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin ulusal ve devlet sınırları ötesinde tüm sınıf kardeşleri ile ortak bir proleter devrim cephesinde birleşmesinin objektif şartları her zamankinden daha olgundur.

Objektif şartlar devrime uygun olduğu halde işçi ve emekçi yığınlarının büyük çoğunluğu kendi çıkarlarına ters hareket etmektedir.

Bu nedenle komünistlerin görevi sübjektif öğeyi objektif imkanların seviyesine çıkarmaktır. Bütün ülkelerde yılmadan, usanmadan komünist ajitasyon-propagandayla işçi sınıfı ve emekçi yığınları bayrağı altında birleştiren Komünist Partilerin inşası için ve uluslararası alanda Marksist-Leninist güçlerin, Marksist-Leninist bir platform etrafında birleşmesi için çalışmak! İşte günün temel görevi budur!

Komünistler, günün bu acil görevini er geç başaracaklardır! Emperyalist barbarlık yeni Ekimlerle tarihin çöplüğüne atılacaktır!

Haydi, emperyalist barbarlığa karşı sosyalist mücadeleye!

7 Kasım 1997 ▲

AVUSTURYA MARKSİST-LENİNİST PARTİSİ

BOLŞEVİK İNİSİYATİF / ALMANYA

BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)

HİNDİSTAN KOMÜNİST PARTİSİ / MARKSİST-LENİNİST (KIZIL BAYRAK)

MARKSİST-LENİNİST İNİSİYATİF / AVUSTURYA

(Bu açıklama Eylül 97 sonuna dek yukarda isimleri bulunan örgütler tarafından kaleme alındı ve imzalandı. Yeni imzalayan örgütler olması halinde daha sonra açıklanacaktır.)

HÜKÜMET VE MUHALEFET ANASOL-D'NİN 100 GÜNÜNÜ DEĞERLENDİRDİ...

Yoktur birbirinden farkları! Hepsi halk düşmanı!

Görevi adeta Milli Güvenlik Kurulu'nun noteri gibi çalışmak olan 55. Hükümet 'işbaşında' 100 gününü doldurdu. Adet olduğu üzere hükümetin 100. gününde gerek hükümet, gerekse muhalefet sözcüleri 100 günlük icraatı değerlendirdiler.

Hükümet adına değerlendirmeyi, düzenlendikleri ortak bir basın toplantısında Başbakan Mesut Yılmaz ile Başbakan Yardımcısı Bülent Ecevit yaptılar.

Onların yaptığı değerlendirmenin metni "Türkiye'nin hizmetinde yüz akıyla 100 gün. 55. Hükümetin 100 günlük icraatları, 2000 yılı hedefleri" başlığını taşıyan bir kitapçıkta yayınlandı.

Mesut Yılmaz'ın sunduğu konuşma bölümünde, önce ANASOL-D hükümeti kurulmadan önceki durum üzerinde durularak "Sonuçta Türkiye tam anlamıyla uçurumun kenarına itilmıştı" değerlendirmesi yapıldı.

Yılmaz, Demirel'in görev vermesinden sonra "normalleşme" sürecini başlattıklarını anlattı. Gerçek durum ve gelişmeler gözönüne alındığında bu bağlamda söylediklerinin türkçe tercümesi şöyledir:

Siyasi alanda "Türkiye'nin uçurumun kenarına gelmesi"nden anladıkları Kemalist faşistlerin iktidar tekelinin tehdit altında olması; şeriatçı faşislerın iktidardan pay istemesi olgusudur.

"Normalleşme"den anlaşılan ise, özellikle RP'nin siyasi iktidar dışına itilmesi olgusudur. Kemalist faşist iktidar tekelinin koruyucusu ordu, Refahyol hükümetinin devrilmesini istemiş, 54. hükümet darbe tehditleri ile zorlanarak ve mecliste kurulan pazarda devrilmiştir. "Normalleşme" dedikleri gerçekte budur.

Yılmaz *"Devletin Temel Görevleri Konusundaki İcraatlarımız"* başlıklı bölümde, milli eğitim, sağlık, adalet, savunma ve iç güvenlik konularında yaptıkları işler konusunda bilgi verdi.

▲ Egitim çağ atlamak!... Hükümetin eğitimde çağı yakalama adına yaptıkları 8 yıllık zorunlu-kesintisiz temel eğitim yönünde siyasi irade belirlemekten başka birşey değildir!

Milli eğitimde Yılmaz, *"Eğitimde Çağı Yakalama 2000 Projesi"*ni başlatmalarıyla övündü.

"Eğitimde çağı yakalama" olarak adlandırdıkları konuda yaptıkları gerçekte *"8 yıllık zorunlu-kesintisiz temel eğitim"* yönünde siyasi irade belirlemekten başka bir şey değildir. Bu irade belirlemesi de, gerçekte imam hatip liselerinin orta kısımlarının kapatılması amacıyla gündeme getirilen bir edimdir. Bu siyasi irade belirlemesini de gerçekte yapan ordudur.

Ordunun dayatması ile alınan bir siyasi karar, bu hükümetin en "büyük icraatı" hatta kimi militarist yağcılar tarafından *"eğitimde devrim"* vb. olarak adlandırılıyor.

Eğitimde çağı yakalamak ancak gerçek anlamda herkese açık, parasızfırsat eşitliğinin sağlanmış olduğu, demokratik içerikli bir eğitimle mümkündür. Tek tip kemalist faşist insan yetiştirmeyi "eğitimde çağı yakalamak" "devrim" vb. olarak adlandırmak, sahtekarlığın daniskasıdır.

"Eğitim devrimi" adı altında, özellikle Kuzey Kürdistan için, Ecevit'in 30 yıldır savunduğu *"yatılı bölge okulları"* projesi de bu hükümet tarafından gündeme getirildi. Bunun da "çağdaşlığı yakalamak" vb. ile ilgisi yoktur. Yapılmak istenen, Kürt gençlerinin, merkezi olarak kemalist eğitimden geçirilmesi; "devşirilmesi", asimile edilmesidir.

Devlet, özellikle Kuzey Kürdistan'da daha 5 yıllık eğitim için yeterli kaynağı, dersliği, öğretmeni bulamazken; yatılı bölge okullarında 8 yıllık temel eğitimin gerçekleştirileceğini savunmak bir başka garabettir.

"Sağlık" alanında Yılmaz, 100 günde yaptıklarını; *"Türkiyenin sağlık sektöründe ihtiyacı olan yeniden yapılanma sürecinin hazırlıklarının tamamlanması, ve uygulama aşamasına gelinmesi"* olarak değerlendirdi. Yani normal türkçe ile konuşursak, bu alanda 100 günde hiç bir şey yapılmadığını, önümüzdeki dönemde yapılacağını söyledi. Gerçekte işçiler-emekçiler burjuva politikacıların ağzından çıkan 'cek' 'cak'la biten sözlerin yalnızca bir palavra olduğunu tecrübeleriyle bilmektedir. Yılmaz'ın sağlık sektöründe vadettiği *"yeniden yapılanma"*, Çiller'in daha Demirel başbakanken vadettiği *"yeşil kart"* uygulamasından, *"herkese iki anahtar"*dan vb. farklı değildir.

Onlar "sağlıkta yeniden yapılnma sürecinin hazırlıklarını tamamlaya"dursun, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de hasta insanlar parası yoksa hastane kapılarında ölüme terkedilmeye devam ediliyor; hastane parasını ödeyemeyenler 'rehin alınıyor', vb. vb...

Herkese devlet ve patronlar tarafından ödenen sosyal sigorta ve sağlık sigortası, tüm sağlık hizmetlerinden herkesin bedava yararlanabilmesi, sağlık kurumlarının en modern teknikle ve en kalifiye sağlık görevlileriyle donanması, kısacası insana layık bir sağlık sistemi, kâra dayalı; diniimanı kâr ve para olan bir sistemde zaten mümkün değildir. Bu yüzden bu alanda *"yeniden yapılanma"* içi boş bir palavradır. Sağlık sektöründe yeniden yapılanma, gerçekte bugünkü sistemin devrimle altüst oluşundan geçmektedir.

"Adalet" bağlamında, hükümetin en çok övündüğü icraat; hapiste bulunan veya yargılanan "yazışleri müdürleri" konusunda şartlı 'af' anlamına gelen yasadır.

Yılmaz bunu şöyle anlatmaktadır:

"Hükümetimizin ilk çalışmalarından birisi de, 12 Temmuz 1997 tarihine kadar hapishanede bulunan sorumlu yazışleri müdürlerinin cezaları ile haklarında açılan davaların ertelenmesini ve üç yıl süre ile bu fiilleri tekrarlamamaları halinde suç işlememiş sayılmalarını öngören kanunu çıkarmak olmuştur."

Adalet alanında çok önemli bir işmiş gibi gösterilen bu yasa, gerçekte fikir özgürlüğünün olmadığının; düşündüğünü serbestçe yazma, söyleme özgürlüğünün olmadığının tescilinden başka bir şey değildir. Kuzey Kürdistan'da bir savaş yürdüğünü söylediği için, ya da böyle söyleyen bir yazıyı yayınladığı için hapiste bulunan veya davası olan birine şimdi, "Eğer üç yıl susarsan, daha önce verilen cezayı kaldırırız, davadan vazgeçeriz" deniyor. "Sus! Sakın gerçekleri söyleme, yazma, yayınlama! O zaman seni affederiz! Yok susmaz da, aynı suçu üç yıl içinde bir daha işlersen, o zaman eski suçtan affeder gibi yaptığımız cezanı da çekersin!"

İşte bu hükümetin "adalet" alanındaki en önemli icraatı bu!

Bu yasanın uygulamada nasıl işleyeceği, hükümetin 100 gün icraatının anlatıldığı günün gecesi, Eşber Yağmurdereli'nin Kanal D'de katıldığı bir canlı yayın ertesi tutuklanmasıyla ortaya çıktı. Barış mitinginde yaptığı bir konuşma nedeniyle 10 ay hapis cezası kesinleşen Eşber Yağmurdereli, daha önce şartlı olarak salıverildiği için eski cezasından kalan 22 yılı da yatmak üzere tutuklanıp cezaevine kondu! Onun tek suçu susmak, doğru bildiğini söylemek, yazmak, yayınlamak! Fakat bu, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ömrünü hapislerde geçirmek için yetiyor! **Sermayenin adaleti, sömürünün adaleti, faşizmin adaleti** böyle işliyor.

► **Faşizmin adaleti!** Barış mitinginde yaptığı bir konuşma nedeniyle 10 ay hapsi kesinleşen Eşber Yağmurdereli, eski cezasından kalan 22 yılı da yatmak üzere cezaevine kondu!

Savunma ve iç güvenlik konuları bu hükümetin en çok övündüğü konular.

Mesut Yılmaz konuşmasında, *"Türk Silahlı Kuvvetlerinin ihtiyaçlarının karşılanması ile ilgili olarak 54. hükümete önerilen* (siz "dayatılan " diye okuyun / BN) *ancak neticelendirilemeyen 12. Bakanlar Kurulu Kararı'nın 55. hükümet tarafından yerine getirildiği"* konusunda tekmil verirken tam bir "şerefsiz başçavuş" olduğunu da ispatlıyordu!

Faşist ordunun sivil emirerliğini yapma, bu hükümetin asli görevidir. Ve o bundan hiç mi hiç rahatsız değildir. Tersine ordunun emirlerini yerine getirmekle övünmektedir.

Hükümetin 100 günlük icraatı içinde en çok övündüğü konular olan "iç güvenlik" ve "savunma" ile ilgili konular, gerçekte hükümetin değil, ordunun, polisin, özel timin, MİT'in itin icraatlarıdır. İşte o "icraatların" kısa bir dökümü:

Bu hükümetin ilk 100 gününde de Kuzey Kürdistan'daki savaş yoğunlaştırılarak sürüdürüldü. Güney Kürdistan'a da işgal saldırıları düzenlenmeye devam edildi. Bu hükümet döneminde de bu savaşta katledilen Kürt emekçilerinin sayısı övünülerek binlerle ifade edildi. Bu hükümetin Başbakan Yardımcısı Ecokeş, 100. günle ilgili değerlendirmede, Güney Kürdistan'da "güvenlik kuşağı" adı altında bir işgalin fiilen gerçekleştirildiğini en yetkili ağızdan açıkladı.

Bu savaşta, öldürülen gerillaların kulağının kesilmesi, gözünün oyulması, kadın gerillalara ve tutuklulara cinsel taciz ve tecavüz gibi barbarlıklar sürmeye ve belgelenmeye devam etti.

Bu hükümetin ilk 100 gününde, 28

► **Hükümetin 100 günü...** Dayak, işkence, zulüm! Değişen birşey yok!

kişi çete-devlet tarafından "fail-i meçhul" cinayetlere kurban edildi, 11 kişi kaybedildi.

Bu 100 günlük dönemde, 7 bin 760 kişi gözaltına alındı.

117 kişi "fikir suçlusu" olarak hala cezaevinde bulunuyor.

100 günde, gözaltına alınan basın emekçisi sayısı 68...

Ağustos sonu-Eylül başında Kuzey Kürdistan ve Türkiye'ye gelmek ve Diyarbakır'da barış mitingine katılmak isteyen "Barış Treni"nin gelişi engellendi. Bu trenin kimi katılımcılarına birçok yerde saldırıldı. İstanbul'da polis tarafından yapılan saldırıda, bir çok gösterici yaralandı.

Bu hükümet döneminde de cezaevlerinde şimdiye dek direniş hedefi olarak bir çok cana mal olan tabutlukların yapımı hızlandırıldı.

Hükümetin kaldıracağını ilan ettiği OHAL, MGK'nin tavsiyesiyle (!!!) yalnızca Batman, Bingöl ve Bitlis'te kaldırıldı. Ancak buralarda OHAL'in resmen var olması veya olmaması bir şey değiştirmiyor. OHAL Valisi Aydın Arslan'ın da açıkça söylediği gibi; *"OHAL uygulamaları fiilen devam ediyor"*. Buralarda olağanüstü denilen hal çoktan olağan hal durumuna gelmiş durumdadır.

Koruculuk ve yayla yasakları kaldırılmadığı gibi, Karadeniz bölgesine de yayıldı. Silahlandırma ve koruculaştırma şimdi Karadeniz bölgesinde de geliştiriliyor. Kuzey Kürdistan'da yetiştirilmiş ve yer yer ordu ile rekabete giren Özel Timci çeteler, şimdi Karadeniz bölgesinde istihdam ediliyor! OHAL uygulamasının kimi Karadaniz illerinde uygulanmasının gündeme gelmesi şaşırtıcı olmayacaktır.

Gıda ambargoları, seyahat yasakları, konvoy uygulamaları, köylerin-meraların mayınlanması, vb. Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın olağan uygulamaları olarak sürüyor!

Bu hükümet, özellikle çeteler ve Susurluk konusunda çok iddialı gelmişti.

Susurluk sanıklarının tümü bu hükümetin ilk 100 günü içinde tahliye edildi! Çete elemanları, cezaevi kapısında "Türkiye sizinle gurur duyuyor" çığlıklarıyla karşılandılar!

Ömer Lütfü Topal cinayetinde adı geçen Özel Timcileri Ankara'ya götüren ve bir önceki hükümet tarafından görevden alınan Emniyet Müdür Yardımcısı Halil Tuğ, 55. Hükümet tarafından göreve iade edildi!

JİTEM ve çetelerle ilişkisi kanıtlanan Veli Küçük, şimdi Karadeniz bölgesinde çete-devlet faaliyeti örgütlüyor!

İşte 100 günün "iç güvenlik" ve "savunma" konusunda kısa dökümü ve özeti bu!

Bununla övünmek ancak faşistlere yaraşır! Bu hükümete yakışıyor doğrusu!

***

Yılmaz'dan sözü devralan Ecevit, hükümetin Kürdistan (onlar Doğu ve Güneydoğu Anadolu diyor), GAP, kalkınmada öncelikli yöreler ve dış ilişkiler konularında icraatlarıyla ilgili bilgi verdi.

Kürdistan bağlamında Ecevit, üç ilde OHAL'i kaldırdırmayı büyük bir başarı olarak sundu. OHAL'in üç ilde kaldırılması olayının, gerçekte bu hükümetin icraatıyla hiç bir ilgisi yok. Bu tamamen ordunun bir icraatı. Ve gerçekte de –yukarda da belirttiğimiz gibi– olağanüstü halin olağan hale gelmesi anlamına geliyor! Bunu Kürdistan siyasetinde önemli bir gelişme gibi göstermek, Ecevit'e yakışan bir sahtekarlıktır.

Ecevit, Kürdistan konusunda öğretmenlere, sağlık personeline ve benzeri görevlilere yaptıkları olağanüstü zamlarla Kürdistan'ı çekici hale getirdiklerini; 2000 yılına dek 400 yatılı bölge okulu yaptırmayı hedeflediklerini açıkladı. Ecevit'in aklına da, bundan önceki hakim sınıf hükümetlerinde olduğu gibi, Kürdistan'ı "çekici hale" getirme konusunda, "doğu hizmetine zam"dan başka bir şey gelmiyor. Savaşı durdurmak, Kürt ulusunun kendi kaderini belirleme hakkını tanımak, vb. bunların lügatında yok! Kürdistan'ı ne pahasına olursa olsun sömürge olarak tutmak! Bu kemalist faşist iktidarların değişmez siyaseti!

Bir yandan savaş, köy yakmalar, zoraki göç, vb. ile, şiddetle ulusal kurtuluş hareketini askeri olarak tasfiyeye çalışmak; diğer yandan hızlandırılmış asimilasyon, türkleştirme politikasıyla yine aynı hedefe varmaya çalışmak... 100 günlük hükümetin Kürdistan konusunda programı ve icraatı bu. Başka türlü olmasını beklemek de zaten abesle uğraşmaktır. Türk burjuvazisinin –hangi kesimi olursa olsun– Kürdistan konusunda gidebileceği en ileri mevzi, kimi "kültürel" hakların tanınması ve yeni bir idari yapılanma içinde, yeni bir vilayet sisteminde ulusal sorunu uyutmaktır. Bu hükümet bu bağlamda en ileri değil, en geri mevzilerden birinin, andaki durumun aynen savunulmasının hükümetidir! Bu hükümet ulusal sorun bağlamında en azılı şovenizmin, katliamın, soykırımın hükümetidir!

Dış ilişkiler konusunda da, bu hükümetin bundan önceki hükümetlerden özde bir farkı yoktur. Kendinden önceki hükümetler gibi bu hükümet de, emperyalizmle işbirliğinin hükümetidir.

100 günlük icraatta övünülen ilişkilerde, daha önceki hükümetlerin yaptıkları ile bir fark yoktur. Erbakan yerine Yılmaz, Çiller yerine İsmail Cem... İsimler değişiktir fakat ilişkilerde bir değişiklik yoktur.

* * *

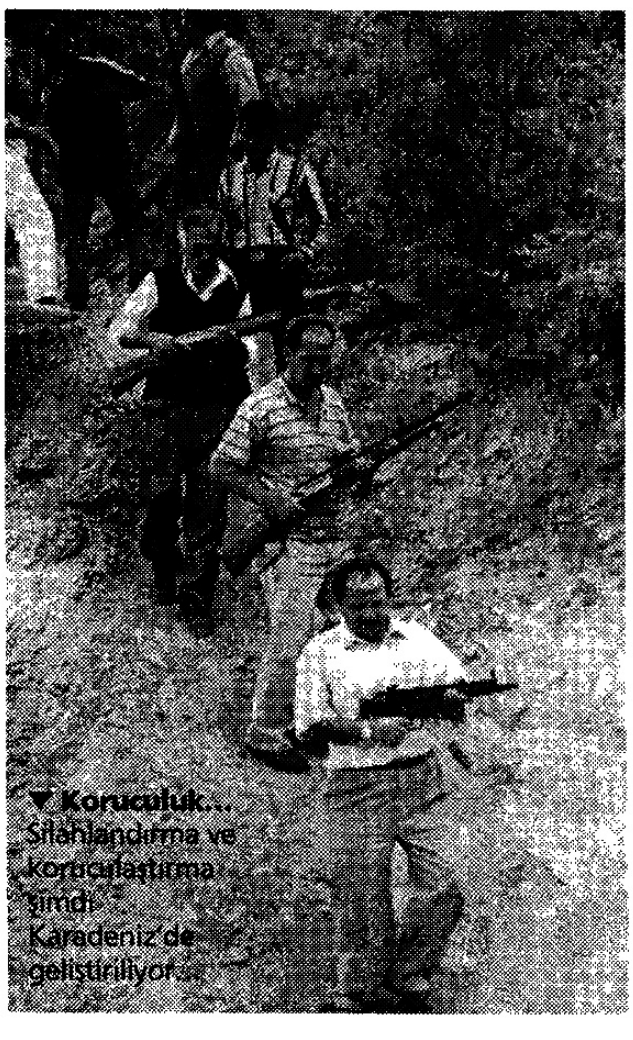

▼ Koruculuk... Silahlandırma ve koruculaştırma şimdi Karadeniz'de geliştiriliyor...

Ekonomik alanda bu hükümetin 100 gününün kısa özeti: "Zam, zam, zam! Rantiyecilere bayram, emekçilere yas!" biçiminde ifade edilebilir. Bu alanda bu hükümetin halk düşmanlığı o kadar açık ki, bugün bu hükümete destek veren Sabah gazetesinde yazan Necati Doğru bile "100 Günün Kısa özeti: Bacanağın Arkasındayım" başlıklı maklesinde şöyle diyor:

"100 gün rüzgar gibi geçti. Gerçekten dürüst konuşalım: 100 günde somut olarak ne gördük? İki önemli icraat gördük. Halka kol gibi giren zamlar... THY'na oturtulan bacanak."

100 gün toplantısında Yılmaz bu yüzden, "ekonomik konularda enkaz devraldık ve taviz vermeyen bir istikrar programıyla düze çıkacağız; eğer başaramazsak sonuç yokolmaktır; bu yüzden herkes(!) fedakarlık yapmalıdır" teranelerine sarıldı.

Şimdi bu alanda da icraatın kısa bir dökümünü yapalım:

Hükümetin ilk icraatı % 32'lik akaryakıt zammı oldu. Daha sonra 100 gün içinde arka arkaya her biri % 54'lük üç akaryakıt zammı ile bu hükümet akaryakıt konusunda zam şampiyonluğunu tartışmasız ve bileğinin hakkıyla(!) devraldı.

Akaryakıt zamları hayatın her alanında etkisini gösterdi.

Türk-İş'in rakamlarına göre 4 kişilik bir ailenin 1 aylık zaruri harcaması 72 milyon liradan, 100 milyon liranın üzerine çıktı.

Yılmaz hükümeti göreve başladığı gün 145 bin lira olan dolar, 180 bine; mark 100 bin liraya yükseldi. Hükümetin ayda % 4-5 oranında artış beklediği dolar, 100 günde % 24 artarak, hükümetin bütün beklentilerinin boş olduğunu gösterdi.

Bu hükümet 100 günde toplam 2,5 katrilyon TL borçlanarak, bu kadar kısa süre içinde bu büyüklükte borç alan ilk hükümet olarak, bu alanda da şampiyonluğunu ilan etti.

Devletin borçlanma faizi bu hükümet işbaşına geldiğinde % 101 iken, bunların 100 günlük icraatı sırasında % 130'a çıktı.

Enflasyonda hedefler ayda en fazla % 5 olarak kondu. Bu tahminin ortaya konduğu Ağustos ayında aylık enflasyon % 7,3 olarak gerçekleşti! Ama hükümet 2000'de enflasyonu % 10'a çekeceğini göğsünü gere gere söylemeye devam ediyor!

Yalanın sınırı ve sonu yok!

Nemalar konusunda bu hükümet ortakları muhalefette iken çok gürültü etmişlerdi! Ekonomiden sorumlu devlet bakanı nemaların ödenmeyeceğini açıkladı! vb.

Bu hükümetin bu alanda yaptığı önemli icraat, "THY'na oturtulan bacanak" örneğinde görüldüğü gibi devlet işletmelerine bu hükümet yanlılarının oturtulması, "arpalıkların" yeniden paylaşılmasıdır. Bu alanda yapılanlar içinde de işçilerin, emekçilerin, halkın lehine tek şey yoktur.

Bu hükümetin 1998 yılı için öngörüp karar bağladığı bütçe de bu hükümetin kime hizmet ettiğini ve ne hükümeti olduğunu açıkça göstermektedir.

1998 Bütçesi 14 katrilyon 793 trilyon lira olarak bağlanmış (1997 bütçesi 6 katrilyon 207 trilyondu).

Bu bütçeden yatırımlara ayrılan pay % 7! (geçen bütçeye göre % 1 gerileme var). Ekonomiyi düzlüğe çıkarmak iddiasında bir hükümet için bu komik bir rakamdır.

Bütçenin % 60'ı "transfer ödemeleri"ne ayrılmış! Transfer ödemeleri borç faizi ve emekli ödemeleri gibi bir üretim karşılığı olmayan ödemeler için kullanılıyor. Bunun büyük kısmının borç faizleri için ödeneceği kesin. Öyle bir bütçe ki, en az yarısı borç faizleri ve benzerlerinin ödemesi için kullanılacak.

Hükümetin kaynak üretme siyaseti yok. % 7'lik yatırım bunun en açık ifadesi. Vergi toplamaya gelince, orada da esas gelir ücretlilerden alınıyor ve dolaylı vergilerden geliyor. O da bütün gelirler içinde devede kulak! O zaman devlete para basmaktan ve borç almaktan başka bir yol kalmıyor. Basılan para ile borç faizleri ödenmeye çalışılıyor, borç ve faizleri biriktikçe birikiyor!

Maaşlar için öngörülen kesim bütçenin % 23'ü (1997 bütçesinde bu kesim % 37 idi; bu, devlet kesiminde orta ve alt düzeyde çalışanların gerçek ücretlerinin düşmesi anlamına geliyor). 1998 için hükümetin memurlara öngördüğü zam % 30! % 100'lük enflasyonda bu gerçek ücret düşüşü anlamına gelir!

Hizmet ödenekleri –ki bu bürokrasinin günlük işleyişinin sağlamasına yönelik masrafları karşılayan kesim– bütçenin % 10'unu oluşturuyor.

İşte bütçenin kaba görünümü böyle! Bütçe, emekçiden alıp rantiyelere devretme bütçesi!

Hizmet ödeneklerinde bazı mutlak rakamlarla karşılaştırma daha ilginç görüntüler sunuyor:

Örneğin, bu bütçede Çevre Bakanlığı için ayrılan ödenek 7 trilyon lirayken, Cumhurbaşkanlığının ödeneği 25,5 trilyon, Meclisin ödeneği 55,7 trilyon!

Hürriyet'te Bekir Coşkun bile isyan etmek durumunda kalıyor:

"Koca Türkiye'nin çevre sorunlarına harcayacağı para 7 trilyon... Bu nasıl bütçe? Milletvekillerinin tuvaletlerinin alafranga mı, alaturka mı olmasına ayrılan bütçe, bu ülkenin ovasına-suyuna-denizine-kuşuna-ormanına ayrılan paranın sekiz katı.

Yok olan bir dünyanın kurtarılması için ayrılan pay, cumhurbaşkanının beton dökme törenlerine ayrılanın dörtte biri... Öyle mi?" (Hürriyet 22 Ekim 1997, Onuncu Köy)

İşte hükümetin "yüz akı" olarak adlandırdığı tablo budur!

Ancek renk körlerinin "ak" olarak adlandıracağı kapkara bir tablodur bu.

Şimdi "demokrat", "antimilitarist" tüyler takınan Erbakan, Çiller gibi halk düşmanları da, hükümetin ak diye adlandırdığının kara olduğunu söylüyorlar. Teşhisleri doğrudur! Fakat onların da çözüm olarak sundukların bu hükümetin çözümlerinden farkı yoktur. Yoktur gerçekte birbirinden farkları! Kavgaları, halktan soyulanı kimi nasıl hortumlayacağı konusundaki kavgadır. Bu kavgada biz emekçilerin yeri yoktur, olmamalıdır!

Hakim sınıfların iktidar dalaşında, onların kâh bir bölümünün, kâh diğer bölümünün peşine takılmakla değişecek bir şey yoktur!

Bizim kendi sınıf kavgamıza, kendi iktidar savaşımıza sarılmamız gerekir!

Görev; bütün halk düşmanı hükümetleri yerle bir etmek, halk düşmanı sömürücü sistemi yerlebir etmek; sömürüsüz bir toplumu yaratmaktır!

Görev; devrim için bilinçlenmek, örgütlenmek, savaşmaktır!

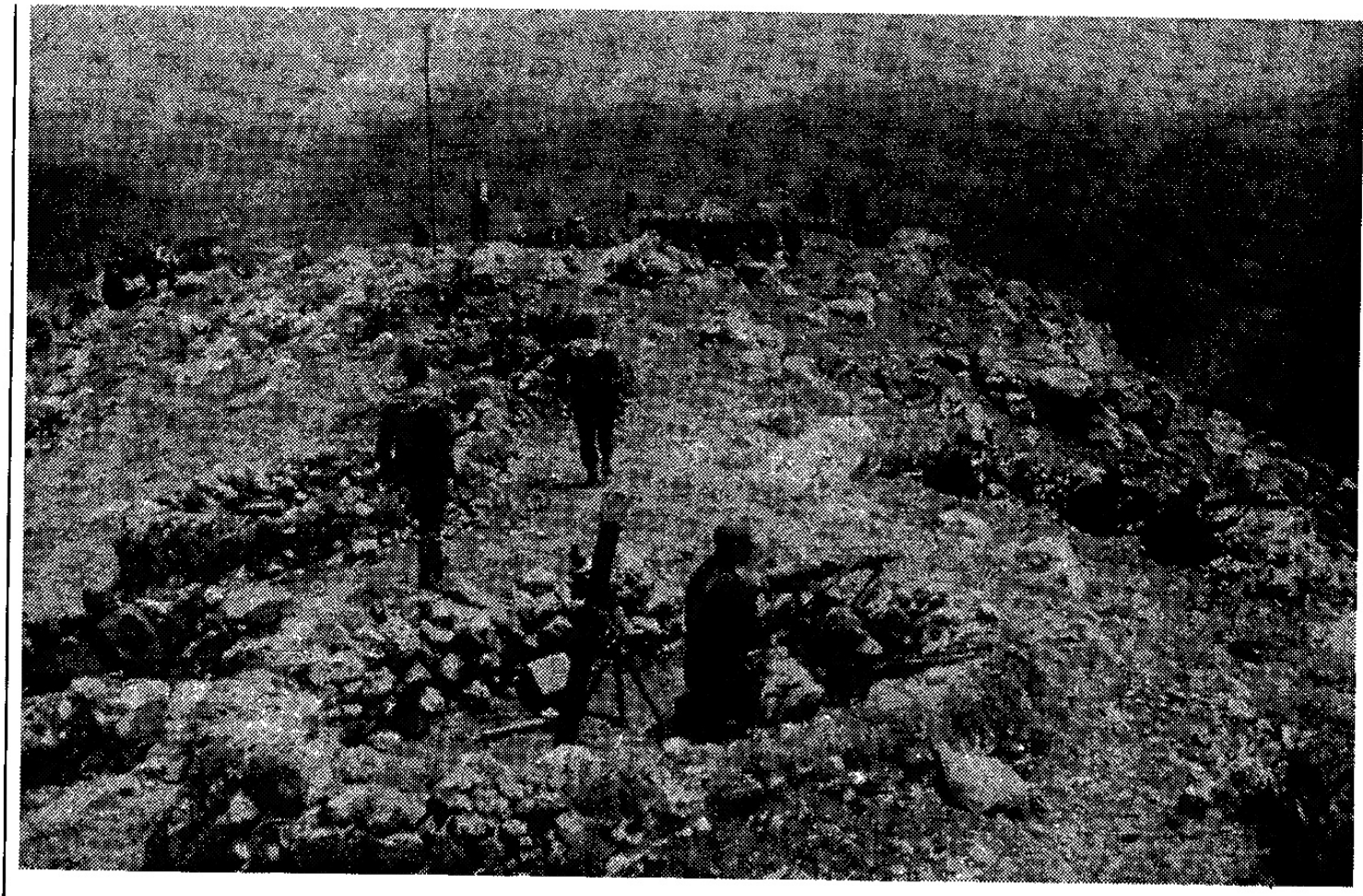

Güney Kürdistan'da harekattan işgale doğru!

Faşist Türk devleti, Güney Kürdistan'a sürekli yerleşmenin planlarını yaparak bu yönde adımlar atıyor. Önceki harekatta Güney Kürdistan'a yerleştirdiği sekiz bin askerin sayısı artırılırken, tüm sınır hattı boyunca bir "güvenlik kuşağı"nın fiilen oluşturulduğu hakim sınıf sözcüleri tarafından açıklanmaya başlandı.

14 Mayıs 1997'deki geçici işgal harekatının hedefine ulaşamaması, faşist Türk devletinin yeni işgal harekatlarına başvurmasını da içinde barındırıyordu. Güney Kürdistan'da, özellikle de sınıra yakın bölgelere sekiz bin askerin yerleştirilmesi, aslında sağlanmak istenen "güvenlik kuşağı" için bir ön hazırlıktı.

Bu sekiz bin askerin desteğiyle KDP, PKK'ye karşı çatışmaya devam etti. İç aylık çatışma sürecinde ne PKK'nin askeri olarak imhası, ne de PKK'nin KDP'nin denetimine alınması gerçekleşti. Tersine, gelişmeler KDP'nin aleyhine oldu.

Bu çatışmalara paralel olarak Washington-Londra-Ankara üçgenindeki pazarlıklar da devam ettı. "Ankara toplantıları" sürecinden çekildiğini açıklayan Talabani, Washington'a çağrıldı ve daha önceki anlaşmalara uyması gerektiği yönünde uyarıldı... Londra ve Ankara'da açık ve gizli toplantılar yapılarak KDP ve YNK barıştırılmaya ve YNK'nın "Ankara toplantıları" sürecine yeniden katılmasına çalışıldı. Eylül ayının ikinci yarısına girilirken çatışmalar ve pazarlıklar devam ediyordu.

PKK'nin Güney Kürdistan'da imha edilmesi veya KDP'nin denetimine alınması planıyla içiçe ele alınan "güvenlik kuşağı"nın gerçekleştirilmesi için de, TC bir askeri harekat daha gerçekleştirdi.

"Şafak harekatı" adı verilen işgal harekatı 24 Eylül'de çıkan çatışmalar

sonucu kamuoyuna yansıyınca, harekat resmen ilan edildi.

Türk ordusu, her harekatta olduğu gibi önce, PKK'nin kampı sandığı yerlere hava saldırısında bulundu ve yine bomba yağdırdı... Ardından da çatışmalar başladı.

Harekata katılan asker ve korucuların sayısı konusunda birbirini tutmayan rakamlar verildi. Verilen rakamlar, 15 bin, 25 bin, 30 bin ve 50 bindir. Kuşkusuz önemli olan kaç bin asker ve korucunun harekata katıldığı değildir. Fakat, bu verilerden ortaya çıkan gerçek, bu harekatın 14 Mayıs 1997'deki harekata göre daha küçük olduğudur. Asker ve korucu sayısının önceki harekata göre "az"lığı, yapılan propagandada da kendisini gösterdi.

İşgal harekatı hakkında açıklama yapan Dışişleri Bakanlığı Sözcü Yardımcısı Sermet Atacanlı, şu tespiti yaptı:

"Bu, bölgedeki terörist unsurları etkisiz hale getirme konusuna yönelik, sınırlı sayıda kuvvetle icra edilen bir harekattır." (Hürriyet, 26 Eylül 1997)

"Sınırlı sayı" tanımı bilinçli yapılmıştır. Uluslararası düzeyde gelebilecek tepkileri engellemek için, kesin rakam verilmemektedir. Sanki, 100 bin asker harekata katıldığında "sınırlı sayıda" olmayacakmış!.. Harekatın olduğundan küçük gösterilmesi sahtekarlığı, adı verilmeyen bir üst düzey askeri yetkili tarafından da yapıldı. Burjuva medyanın aktarımına göre, bu askeri yetkilinin tavrı şöyledir:

"Sınırdaki operasyonların sürdüğünü belirtirken bu harekatın büyük çaplı bir sınır ötesi harekat olmadığını, Türkiye'ye sızmalara karşı, ***sınır boylarındaki normal operasyonlar*** *(abç) olduğunu söyledi." (26 Eylül tarihli Cumhuriyet)*

Hakim sınıf temsilcileri, harekatın "büyük" olmadığını anlatmaya çalışırlarken, altını çizdiğimiz yerdeki gibi, başka gerçekleri dile getirerek barbarlıklarını ele vermekten kurtulamamaktadırlar. Evet, gerçekleştirilen bu işgal harekatı, faşist Türk hakim sınıf temsilcilerine göre, ***"normal operasyonlar"***dır.

"Normal operasyonlar" tanımlaması faşist TC'nin saldırılarının, barbarlığının sistemli olarak sürdüğünün tescilidir. Barbarlığın büyük ya da küçük olması, barbarlığı ortadan kaldırır mı? Hayır! Faşist Türk devleti, ister bin askeriyle, isterse de 100 bin askeriyle Kürdistan'da "operasyon" yapsın, özde değişen bir şey olmayacaktır! Bu işgal harekatına 100 bin yerine 30-50 bin askerin katılmış olması da TC'nin işgalci, faşist, soykırımcı barbar yüzünü gizleyemez!

Hakim sınıf temsilcileri bir yandan uluslararası tepkilere yol açmamak için bu sahtekarlığı yaparken, diğer yandan da olası başarısızlıklarını gözönüne alarak, yalan balonunu fazla şişirmemeye çalışıyorlar.

Bunu yaparken de 14 Mayıs 1997 harekatı sürecinde ve sonrasında yaptıkları propagandaya mümkün olduğunca uygun davranmaya çalışıyorlar. Fakat sahtekarlıkları her seferinde kendisini ele vermektedir. "Yalancının mumu yatsıya kadar yanar"mış...

"Kuzey Irak'ta bulunan yaklaşık 4 bin teröristin 3 bininden fazlasını temizledik, diğerleri de, bir bölümü İran'a, bir bölümü de Suriye'ye kaçtı. Bütün kampları yerle bir ettik" biçiminde yaptıkları yalan propaganda balonunun, en azından kendi açıklamaları temelinde patlamasını önlemek için, harekatın başlatılmasının gerekçesini şöyle açıkladılar:

"İran ve Suriye'deki kamplarda bulunan yaklaşık bine yakın teröristin Kuzey Irak'a sızarak, Türkiye'nin sınır boylarındaki kamplara yerleşmek istediği istihbaratının alınması üzerine Türk Silahlı Kuvvetleri, bu bölgelere yönelik hava operasyonları düzenledi." (Sermet Atacanlı; Türkiye, 26 Eylül 1997)

Hakim sınıf temsilcilerinin bu yönlü açıklamaları, burjuva siyasetin tüm pisliklerini de gözler önüne sermektedir. Bu açıklama, bir yanıyla bir önceki harekatın "başarılı" olduğu yönlü yalanların gizlenmesine hizmet ederken; diğer yandan da, PKK gerillalarının İran ve Suriye'den Güney Kürdistan'a gelmelerini işgal harekatının gerekçesi ilan edip harekatın suçlusu olarak da PKK'yi göstermektedir.

Sanki, İran ve Suriye'den Güney Kürdistan'a "sızma" durumu olmasa, TC bu harekatı yapmayacakmış? Temmuz ayından Eylül ayına kadar TC'nin harekat yapmamasının nedeni, sanki Güney Kürdistan'da o dönemde PKK'nin gücünün olmamasıymış?

Kuşkusuz durum böyle değildir. Bu sahtekarlığın üçüncü yanı ise, Güney Kürdistan'da PKK'lilerin sayısını az gösterip, bu sayıya göre de "etkisiz hale" getirdikleri PKK'li sayısını belirleyip, yine "başarılı" olduklarının propagandasını yapmaya zemin hazırlamaktır.

Harekat sürecindeki propaganda da bu temelde gelişti. Örneğin önceki harekatta Güney Kürdistan'daki PKK'li sayısı yaklaşık 4 bin olarak belirtip bunlardan 3 bininin –ölü ve yakalanarak– "etkisiz hale" getirildiğinin propagandasıyla "başarı"larını gösterirken; bu sefer, Güney Kürdistan'daki PKK'li sayısı –İran ve Suriye'den "sızmalarla"– 1200 civarında gösterildi. Bu 1200'ün –15 Ekim tarihli verilere göre– 862'si ölü olmak üzere 899'u "etkisiz hale" getirildiği açıklandı. Her iki halde de oran aynı düzeyde tutulmaktadır: Dörtte üç...

Ekim ayının ikinci yarısına girilirken faşist Türk ordusu, "Şafak Harekatı"nı bitirerek geri çekilmeye başladı. PKK ile KDP arasındaki çatışmalar devam ediyor. Fakat bu arada faşist Türk devleti, Güney Kürdistan'a sürekli yerleşmenin planlarını yaparak bu yönde adımlar atıyor.

Önceki harekatta Güney Kürdistan'a yerleştirdiği sekiz bin askerin sayısı artırılırken, tüm sınır

hattı boyunca bir "güvenlik kuşağı"nın fiilen oluşturulduğu hakim sınıf sözcüleri tarafından açıklanmaya başlandı. Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Büyükelçi Ömer Akbel yaptığı basın toplantısında, sınırın "büyük ölçüde güvenlikli alan" haline geldiğini açıkladı. Burjuva gazetelerin aktarımıyla Akbel'in tavrı şöyledir:

"Türkiye'nin güvenliğini ihlal eden bir bölgeyi teröristlerden temizlemek için askeri bir operasyon icra olunduğunu hatırlatan Akbel, bu operasyonun başarıyla sonuçlandığını ve sınırın, fiili olarak 'Büyük ölçüde güvenlikli alan' haline geldiğini kaydetti. Operasyona katılan Türk birliklerinin kademeli olarak geriye döndüğünü belirten Akbel, birliklerin bölgede kalma süresine, bölgede ortaya çıkabilecek gelişmelere göre, güvenlik makamlarının karar vereceğini kaydetti." (Türkiye, 23 Ekim 1997)

Aynı içerikli bir açıklama Başbakan Yardımcısı B. Ecevit tarafından da yapıldı. Tüm bu açıklamalar ve tavırlar, faşist Türk devletinin 1983'ten bu yana gerçekleştirdiği "sınırötesi" harekatlarda Güney Kürdistan'a girip çıkma tavrının tersine, Güney Kürdistan'a yerleşme siyasetini göstermektedir. Bu yöndeki siyaset, gelinen yerde hayata geçirilmektedir. Uluslararası düzeyde tepki çekmemek için şimdilik, andaki durum; "tampon bölge", "güvenlik kuşağı" yerine, "sınırın fiili olarak güvenlikli bir alan" haline gelmesi, "güvenliğin sağlanması" vb. biçimde ifade edilmektedir.

Faşist Türk devleti, bu somutta da işgalci barbar yüzünü göstermektedir.

DİĞER BAZI GELİŞMELER...

Faşist Türk devletinin psikolojik savaşı, *"yok ettik", "yerle bir ettik"* ve *"terörist örgüt dağılıyor"* vb. propagandalarını bu harekat sürecinde de sürdürdü.

Hakim sınıflar PKK'ye karşı bu psikolojik savaşı sürdürürken, Kıbrıs'ta Rum kesimin S-300 füzelerini Rusya'dan satın almasını, Yunanistan Dışişleri Bakanı'nın Türk devletinin yöneticilerine yönelik hakaretli sözlerini de kullanarak, dikkatleri "dış düşmana" doğru yöneltmeye çalıştılar. Öyle bir noktaya gelindi ki, faşist Türk devletinin propagandası, PKK'nın Yunanistan'ın Karadeniz'de bir Pontus devleti kurma planları temelinde kurulan taşeron bir örgüt olduğu ilanına kadar vardırıldı. Ne de olsa "kökü dışardaydı" sorunun... Fener Rum Patriği Bartholomeos da bu arada hedef tahtasına konanlardan biri oldu.

Bu arada Ankara DGM Cumhuriyet Savcısı Hamza Keleş; 3 Kasım 1996'da MED-TV'de yaptığı konuşma yüzünden A. Öcalan hakkında *"Vatan hainliği yaptığı, devletin ülkesine ve egemenliğine karşı suç işlediği"* iddiası ve idam cezası istemiyle bir dava açtı. Bu da açık, adli bir rezaletti...

Faşist Türk devletinin Güney Kürdistan'a işgal harekatını başlatmasının ertesinde dinci faşist İran rejiminin, *"siz istediğiniz zaman girip bombalıyorsanız, ben de bombalarım"* dercesine, 29 Eylül'de Halkın Mücahitleri'nin Güney Kürdistan'daki yerleşim alanlarını bombalaması ise, neredeyse yeni bir Körfez Savaşına yol açıyordu...

Faşist Türk devletinin Güney Kürdistan'da istediği gibi at oynatmasına ses çıkarmayan ABD emperyalistleri, terörist devlet ilan ettikleri İran'ın bu hareketine karşı sert bir tavır takınarak, körfeze bir savaş gemisi yolladı.

Bu karışıklıktan da yararlanmak isteyen faşist Türk hakim sınıfları, İran ve Suriye'nin sınıra askeri yığınak yaptığı yönünde propagandaya başladı. Bu propagandaya karşı Suriye, kendilerinin böylesi bir harekette bulunmadığını açıkladı. İran ise ABD ile çelişkilerinde ABD'ye boyun eğmeyeceğini ve sınıra özel bir askeri yığınak yapmadığını açıkladı.

Güney Kürdistan'daki gelişmelerle ilgili olarak da Washington-Londra-Ankara üçgeninde pazarlıklar; KDP ve YNK'yı barıştırmaya yönelik çabalar devam etti. 6-7 Ekim tarihlerinde Londra'da biraraya getirilen KDP ve YNK temsilcilerinin pazarlıkları da sonuç getirmedi. Bu arada Ankara'da da değişik düzeylerde toplantılar yapıldı.

Bu toplantıların sonuç getirmediği koşullarda, işgal harekatına girişen faşist Türk ordusu geri çekilmeye başladı. Bir önceki harekatın sonuna doğru "Ankara toplantıları" sürecinden çekildiğini açıklayan YNK, bu sefer, PKK ile birlikte hareket eden diğer Güney Kürdistan'lı örgütlerle birlikte, KDP'ye karşı savaşmaya başladı.

13 Ekim tarihinde başlayan bu çatışmalar sonrasında, daha önce YNK'nın kontrolünde olan ve KDP'nin Irak rejimiyle işbirliği temelinde elde ettiği bazı bölgeler geri alındı.

YNK'nın PKK ile aynı saflarda KDP'ye karşı savaşmasını engellemek için ABD-İngiltere-Türkiye ortaklaşa tavır takınarak, YNK'nın "Ankara toplantıları" sürecine uyması ve 12 Ekim tarihindeki sınırlara geri çekilmesini dayattılar.

YNK ise bu baskılar karşısında 17 Ekim tarihinde tek yanlı ateşkes ilan etti. Yer yer ateşkese uyulsa da, gerçek bir ateşkes henüz sağlanmış değildir. Taraflar birbirini ateşkese uymamakla suçlamaya devam etmektedirler. Ateşkesin akibeti şimdilik meçhuldür. YNK, bir yandan Türk devletini BM'ye ve ABD'ye şikayet ederken, diğer yandan da kendilerinin KDP'yle aynı düzeyde ele alınması gerektiğini talep ederek kimden ne beklediği konusunda gerçek yüzünü göstermektedir. YNK'nın TC'den şikayetlendiği esas yan, TC'nin KDP'yi destekleyip kendilerini desteklememesidir.

KDP ile YNK arasındaki ateşkes, kuşkusuz PKK ve PKK ile hareket eden diğer örgütlerle KDP arasındaki bir ateşkes değildir. Bunlar arasındaki çatışmalar hâlâ devam etmektedir.

Bu süreçte PKK tarafından öne çıkarılıp propaganda edilen esas gelişmeyse, KDP'ye karşı diğer Güney Kürdistanlı Kürt örgütlerinin PKK ile birlikte hareket etmesidir.

Bu birliğin içinde yeralan YNK, şimdiden ABD-İngiltere-Türkiye'nin baskısı altında hareket etmektedir. Diğer örgütlerin ise Güney Kürdistan'da ne kadar etkin oldukları belli değil. Bu birliğin ne kadar süreceği de gelişmelere bağlıdır. Kısacası, bu birlik hakkında kesin bir yargıya varmak için zaman henüz erken. Gelişmelerin hangi yönde olacağını hep birlikte göreceğiz.

Faşist Türk devletinin Güney Kürdistan'ı işgaline karşı mücadele her demokratın, devrimcinin ve komünistin görevidir.

23.10.1997 ▲

Proleter dünya devrimi süreci için başçelişme-başdüşman tespiti yanlıştır!

Dünya çapında, şu veya bu emperyalist gücü, genel anlamda, yani proleter dünya devriminin başdüşmanı olma anlamında başdüşman ilan etmek, halklara mümkün olmayanı mümkün gösterir, halkları başdüşman ilan edilen güce (güçlere) karşı, diğer emperyalistlerin kuyruğuna takmaya hizmet eder. Böyle bir tespit, başdüşman ilan edilen emperyalist güçle, proleter dünya devriminin düşmanlarının eşitlenmesi, emperyalizmin (sosyal emperyalizmin ve her türlü gericiliğin) başdüşman ilan edilen güç(ler)e indirgenmesi demektir. Diğer düşmanları halkların devrim ateşi karşısında, ateş hattından çekmek, hatta bu güçleri devrimin itici güçleri arasında saymak demektir. Diğer düşmanları halkların devrim ateşi karşısında, ateş hattından çekmek, hatta bu güçleri devrimin itici güçleri arasında saymak demektir.

6. Kongre'ye sunulan ve Kongre tarafından onaylanan Siyasi Rapor'da ***"Proleter dünya devrimi süreci için başçelişme/başdüşman tespiti yanlıştır!"*** alt başlığı altında 20. tezde şunlar söylenmektedir:

"Proleter dünya devrimi süreci çok değişik devrim süreçlerinin bir toplamı, bir sonucu olduğundan, proleter dünya devrimi için dünya çapında bir başçelişki ve başdüşman tespiti yapmak yanlıştır.

Dünya çapında yapılması gereken tespıt, emperyalist sistemin proleter dünya devriminin hedefi olduğu tespitidir.

Bu tespit, andaki durumun ayrımcı bir çözumlemesinin yapılmasını dıştalamaz.

Proleter dünya devrimi süreci açısından başçelişme/başdüşman tespiti teorik olarak yanlıştır; pratik olarak sürecin bir bileşeninin, diğer bileşenine tek yanlı bağımlı ele alınması için kullanılmıştır."

"Proleter Dünya Devrimi Süreci İçin Başçelişme/Başdüşman Tespiti Yanlıştır!" tezi, her ne kadar ilk defa 6. Kongremiz tarafından onaylandıysa da, bu tespit ilk defa ortaya konan ve bu anlamda 6. Kongre süreci içinde bilinçlere çıkan bir tespit değildir (Bu bağıntıda 6. Kongremiz, geçmişte oportünizme, revizyonizme karşı yürütülen mücadele içinde bilinçlere çıkarılmış olan, mücadelede çizgimizin bir parçası gibi kullandığımız; bu anlamda sahip olduğumuz bir pozisyonu onaylamış, resmileştirmiştir).

Özellikle 70'li yılların sonlarında Kuzey Kürdistan-Türkiye komünist ve devrimci hareketi içinde üzerine en çok tartışılan konulardan biri de "dünya çapında başçelişki-başdüşman" tespiti olmuştur.

Dünyada ve Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrimci, sol hareket içinde "dünya çapında başçelişki/başdüşman" tespit edip, bu tespitle uyum içinde mücadele yürüten örgütlerin yanısıra; söylemde bu tespiti açıkça savunmasa bile, ortaya koyduğu çeşitli teorik tespitler ve yürüttükleri pratik faaliyetler içinde bu yanlış tespitin etkisinde kalan, ondan bütünüyle kopmayan örgütlerle ve karşıdevrimci "Üç Dünya Teorisi"yle hesaplaşma içinde 1978 Temmuzunda çıkan Partizan dergisinin 1. sayısında "dünya çapında başçelişme-başdüşman" tespitinin yanlış olduğu kapsamlı bir biçimde ortaya konmuştur.

Adı geçen yazıda, 6. Kongremizin onayladığı "Proleter Dünya Devrimi Süreci İçin Başçelişme/Başdüşman Tespiti Yanlıştır!" tezinin açılımını sunan bazı bölümleri olduğu gibi aktarıyoruz. Okuyucu, adı geçen yazının tamamına yaklaşırken; bu yazının,

1978 Temmuzunda, Mao Zedung Düşüncesi'nin parti çizgisi olarak savunulduğu bir dönemde yazıldığını, dolayısıyla o günkü parti çizgisinin yanlışlarının izlerini de taşıdığını bilinçte tutmalıdır. Ancak, konumuzla ilgili olarak buraya aktardığımız bölümde içeriksel herhangi bir yanlış yoktur. O dönemde kullandığımız, daha sonra terk ettiğimiz bazı kavramlar yazı içinde 'Bizim Notumuz / BN' konarak gerekli düzeltme yapılmıştır.

"DÜNYA ÇAPINDA BAŞÇELİŞME TEZİNİ REDDEDELİM!

Bugün bu yeni oportünizme kaynaklık eden tezlerden birisi, "dünya çapında başçelişme" tezidir. Bu tez aynı zamanda "Üç Dünya Teorisi"nin teorik olarak yükseldiği temellerden birisi ve dünya Marksist-Leninist hareketi içerisinde ÇKP polemiklerinde ve Lin Biao'nun "Yaşasın Halk Savaşının Zaferi" broşüründe sistemleşerek kendisine yer edinen ve bugün reddedilmediği zaman "Üç Dünya Teorisi"ni bir bütün olarak ve temelden reddetmek imkansız olan bir tezdir.

Bu tespitimizi doğru bır şekilde ortaya koyabilmek için, önce diyalektik materyalizmin belkemiğini teşkil eden "çelişmeler" konusuna kısaca değinmemiz gerekiyor:

Doğadaki tüm gelişmeler bunlar içindeki çelişmelerin sonucudur. Bu, en karmaşık süreçlerden birisi olan toplumsal süreçler için de doğrudur. Her toplumsal gelişme süreci içerisinde birbiri ile ilişkili ve irili ufaklı bir dizi çelişme mevcuttur. Toplumu değiştirmek isteyenler işte bu bir dizi çelişme içerisinden toplumun gelişmesine damgasını vuran çelişmeleri bulup çıkarmalı, çözümü acil olarak gündemde olan çelişmeleri kavramalıdırlar.

Marksist-Leninistler başçelişme tespitini, gerçeği birtakım şemalara uydurmak için değil, devrim yapmak için yaparlar. Marksist-Leninistler, bir başçelişme tespit ettikleri zaman, tüm güçleri ile öncelikle bu başçelişme tespit edilen çelişmeyi çözmeye yönelirler.

Herhangi bir şeyin, ya da toplumun gelişme sürecinin başından sonuna kadar varlığını sürdüren, varlığını sürdürmekle kalmayıp bu sürecin niteliğini de belirleyen ve ancak kendisinin çözümü ile damgasını vurduğu süreçte tamamlanan çelişme **temel çelişmedir.**

Temel çelişme her toplumda eski ile yeniyi temsil eden güçler arasındaki çelişmedir ve toplumun gelişme sürecinin niteliğini belirleyen bir tek temel çelişme vardır.

Bu temel çelişmenin damgasını vurduğu süreçte sanki başka temel çelişmeler varmış gibi görünse de, gerçek durum bu değildir. Sürecin çeşitli aşamalarında temel çelişme ve onun tarafından tayin edilen sürecin niteliği değişmez. Sürecin son aşamasında temel çelişme en yoğun bir biçimde ortaya çıkar ve bu çelişmenin çözümü ile süreç tamamlanır. Yeni bir süreç ve bu sürece damgasını vuran bir temel çelişme ortaya çıkar.

Karmaşık bir sürecin içerisinde –ki toplumsal süreçler böyledir– temel çelişmeden türeyen çok sayıda çelişme vardır. Birbirleriyle ilişkili olan bu çelişmelerin en belli başlılarına başlıca çelişmeler denir. Bunlar temel çelişmeden kaynaklanan ve çözümleri toplumsal gelişmeyi sağlayan çelişmelerdir. Bunların bir tanesi gelişme süreci içinde, o anda öne çıkar; bu çelişmenin varlığı ve gelişmesi diğer başlıca çelişmelerin varlığı ve gelişmesi üzerinde etki yapar. Bu, başçelişmedir. Başçelişme bu süreç içerisinde diğer başlıca çelişmelerden birisi ile yer değiştirebilir, kendisi başlıca çelişmelerden biri haline dönüşebilir. Değişmeyen şey, tek tek her süreçte mutlaka bir başçelişmenin olduğudur.

Madem ki her süreçte bir başçelişme mevcuttur, o halde proleter dünya devrimi süreci için bir başçelişme tayin edilmezse, veya daha doğrusu bu sürecin içerisindeki diğer "başlıca" çelişmeler üzerinde etki yapan; bize rağmen varolan bir baş "çelişme" tespit edilmez, bulunup ortaya çıkarılmazsa, teorik bır yanlışa düşülmüş olunmaz mı? Kavranılması gerekli olan bu halka kavranılmazsa, sürecin çözümu için doğru temeldc bir mücadele yürütülebilir mi? (...)

Bu sorunun kesin cevabı "Hayır!"dır.

Kavranması gereken proleter dünya devrimi sürecinin nasıl bir süreç olduğudur. (...) Proleter dünya devrimi süreci çok çeşitli, değişik devrim süreçlerinin, bir hedefe; emperyalizmi yıkma, sosyalizmi kurma hedefine yönelmesi ile ortaya çıkan bir süreçtir. Proleter dünya devrimi süreci, tek tek ülkelerdeki değişik devrimci süreçlerden ayrı, tek tek ülkelerde devrimlerin gerçekleşmesi ile ortaya çıkan ve gelişen bir süreçtir. Proleter dünya devrimi süreci, tek tek ülkelerdeki değişik devrimci süreçlerden ayrı, bu süreçlerden soyutlanarak ele alınabilecek, bu süreçlerden bağımsız olarak varolabilecek bir süreç değildir.

İşte bu yüzden, tek tek devrimci süreçler için tespit edilebilecek olan ve mutlaka edilmesi gereken başçelişme, çok değişik devrimci süreçlerin bir birleşimi olan dünya devrimci süreci için tespit edilemez. Dünya devrimci süreci için bir başçelişme tespit etmek, dünya devrimci sürecini tek tek ülkelerdeki devrimci süreçlerden bağımsız olarak ele almak demektir ve dünya devrimini bir yandan emperyalizm, diğer yandan emperyalizme karşı olan güçlerin bir anda karşı karşıya gelerek, emperyalizmin bütün dünyada halkların aynı anda ayaklanması ile bir anda toptan çökeceği, devrimin (sosyalizmin) dünya çapında bir anda toptan zafere ulaşacağı anlayışından kaynaklanır veya gelişmesi içinde bu anlayışa mutlaka götürür.

Dünya çapındaki başçelişme tespiti, dünya devrimci sürecinin tek tek ülkelerdeki devrimci süreçlerin bir hedefte birleşmesi ile ortaya çıkan bir süreç olduğunu reddettiği gibi, dünyadaki çeşitli ülkelerdeki devrimci süreçler arasındaki karşılıklı ilişkileri kavramama, bu ilişkileri tek yenli ele alma, çeşitli devrimci süreçler arasında mekanik bir öncelik-sonralık ilişkisi yaratma sonuçlarına da götürür. Bilindiği gibi Marksist-Leninistler başçelişme tespitini, gerçeği birtakım şemalara uydurmak için değil, devrim yapmak için yaparlar. Başçelişme tespiti akademik bir tespit değildir. **Marksist-Leninistler, bir başçelişme tespit ettikleri zaman, tüm güçleri ile öncelikle bu başçelişme tespit edilen çelişmeyi çözmeye yönelirler. Çünkü bilirler ki, başçelişmenin çözümü yolundaki gelişmeler, diğer çelişmeleri de çözüm yolunda etkileyecektir; başçelişmenin çözümü, di-**

ğer çelişmelerin gelişmesinde tayin edici bir rol oynamaktadır.

Bunu düya çapında uyguladığımız zaman ne olur? Dünya çapında bir başçelişme tayin etmemiz, dünyadaki en önemli, başlıca ("en önemli" kavramını Stalın ve Lenin kullanıyorlar, bkz. Leninizmin İlkeleri, Leninizmin Tarihi Kökleri, Çelişmeler bölümü) dört çelişmeden (çelişmelerin anlatıldığı bölümde "sosyalist sistemle emperyalist sistem arasındaki çelişme" de sayılmaktadır. Bugün dünyada, sosyalistlerin iktidarda olduğu ülkeler, ya da sosyalist bir ülke mevcut değildir, bu nedenle böyle bir çelişmenin varlığının tespit edilmesinin pratik bir anlamı yoktur. / BN) birinin başçelişme olduğu tespitini yapmamız, **dünya çapındaki tüm devrimci güçlerin görevinin öncelikle bu çelişmeyi çözmeye yönelmesi demektir.** Bugün kendine Marksist-Leninist diyen pek çok grubun de yapmaya devam ettiği gibi "ezilen halklarla (oportünistler "ve milletler" diyor) emperyalizm arasındaki çelişme, dünya çapında başçelişmedir" tespiti yapılırsa, dünyadaki tüm devrimci güçlerin öncelikle bu çelişmeyi çözmeye yönelmesi gerekir; o zaman bütün dünyada Marksist-Leninist devrimcilerin esas görevi, emperyalizme bağımlı ülkelerdeki antiemperyalist mücadelenin propagandasını yapmak, antiemperyalist, antifeodal devrimler için örgütlenmek olur. Böyle bir başçelişme tespiti yapmak, emperyalist (...) ülkelerdeki devrimi, doğrudan doğruya ve tek yanlı olarak, yarı-sömürge, yarı-feodal (bilindiği gibi 'yarı-sömürge, yarı-feodal' tespiti, her ülkede Leninist normlara dayalı sosyoekonomik yapı tahliline dayanmayan; Mao Zedung Düşüncesi'ne dayanarak kullanılan bir kavramdır, sosyoekonomik araştırmanın sonuçlarına dayanarak durum ortaya konmadıkça bu kavramı kullanmak yanlıştır. Biz, bunun yerine emperyalizme bağımlı ülke kavramını kullanıyoruz. / BN) ülkelerdeki devrime bağımlı kılmak demektir. Böyle bir başçelişki tespitinin varacağı mantıki sonuç şudur: "Bugün dünya çapında başçelişme, emperyalizmle ezilen halklar arasındaki çelişmedir. Dünya devrimci sürecinin gelişmesi öncelikle bu çelişmenin çözümüne bağlıdır. Buralarda devrim olmadan, emperyalist ve sosyalemperyalist ülkelerde (bilindiği gibi sosyalemperyalist ülkeler de bugün yok. / BN) devrim imkansızdır. O halde, bütün gücümüzle yarıfeodal, yarısömürge ülkelerdeki devrim mücadelesini yükseltmeliyiz. Bütün ülkelerdeki devrimciler bu hedefe yönelmelidir." Eğer yapılan başçelişme tespitinden bu mantıki sonuçlar çıkarılmayıp ona uygun taktikler geliştirilmiyorsa; başçelişme tespiti, yalnızca bugün dünyanın hangi bölgelerinde emperyalizme ağır darbeler vurulduğunu belirtmek için yapılıyor ve başçelişme tespitinin mantıkı sonuçları kabul edilmiyorsa, o zaman, böyle bir tespit yalnızca 'akademik' bir tespit olarak kalır. Kafa karıştırmaktan ve oportünizmin yeni kılıklarına uygun zemin yaratmaktan başka bir işe yaramaz.

Yok ama dünya çapında başçelişme tespiti, mantıki sonuçları ile birlikte savunulup uygulamaya konuluyorsa, o zaman bu tespit:

a) Dünya devrimci sürecini tek tek ülkelerdeki devrim süreçlerinden soyutlayarak ele alan;

b) Tek tek ülkelerdeki devrimci süreçler arasındaki karşılıklı etkilemeyi kavramayan;

c) Devrimci süreçler arasındaki ilişkiyi tek yanlı olarak mutlaklaştıran; çeşitli ülkelerdeki değişik devrimci süreçler arasında mekanik bir öncelik sonralık ilişkisi geliştiren;

d) Dünya devriminin, dünya çapında devrimci, karşıdevrimci güçlerin bir anda karşı karşıya gelmesi ile gerçekleşeceği ve emperyalizmin bir anda toptan çökeceği anlayışından kaynaklanan; anti-marksist bir tespittir ve dünya devrimine zarar verimektedir." (...)

'DÜNYA HALKLARININ BAŞDÜŞMANI' TEZİ BİR BÖLÜM EMPERYALİSTİ EMPERYALİST OLMAKTAN ÇIKARAN; 'BAŞDÜŞMAN'LA EMPERYALİZMİ EŞİTLEYEN, 'TOPTAN DÜNYA DEVRİMİ' TEZİ İÇERİSİNDE 'BAŞÇELİŞME' TESPİTİ İLE BÜTÜNLEŞEN BİR TEZDİR!

(...) Proleter dünya devrimi konusunda (...) bir başdüşman tespiti yapılamaz. Çünkü proleter dünya devriminin hedefi bir bütun olarak emperyalizm ve her türlü gericiliktir.Devrimin hedefleri arasında yer alan emperyalistlerin ve gericilerin bir bölümüne karşı, dünya çapında bir ittifak, çok özel, olağanüstü şartlar dışında imkansızdır (Bu olağanüstü şartlar, dünya çapında emperyalist savaş şartlarında ortaya çıkar. Normal zamanda ve proleter dünya devrimi konusunda imkansız olan bu ittifak, savaş dönemlerinde, yalnızca bir konuda mümkün hale gelebilir). Dünya çapında, şu veya bu emperyalist gücü, genel anlamda, yani proleter dünya devriminin başdüşmanı olma anlamında başdüşman ilan etmek, halklara mümkün olmayanı mümkün gösterir, halkları başdüşman ilan edilen güce (güçlere) karşı, diğer emperyalistlerin kuyruğuna takmaya hizmet eder. Böyle bir tespit, başdüşman ilan edilen emperyalist güçle, proleter dünya devriminin düşmanlarının eşitlenmesi, emperyalizmin (sosyal emperyalizmin ve her türlü gericiliğin) başdüşman ilan edilen güç(ler)e indirgenmesi demektir. Diğer düşmanları halkların devrim ateşi karşısında, ateş hattından çekmek, hatta bu güçleri devrimin itici güçleri arasında saymak demektir. Ayrıca proleter dünya devrimi için bir başdüşman tespit etmek, bütün dünya halklarının devrim konusunda öncelikle bir veya birkaç gücü kendine hedef almasını isteyen, dünya devrimci sürecinin tek tek ülkelerdeki devrim süreçlerinden ayrı ayrı ele alınamayacağını kavramayan bir tespittir. Böyle bir tespitin sonuçları "Üç Dünya Teorisi"nin pratiğe yansımasında çok açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır.

Kısacası, bu iki tez de, dünya devriminin bir anda olacağı Troçkist görüşünden kaynaklanmakta ve "Üç Dünya Teorisi"nin gizli bir biçimde takipçiliğini yapmaktadır."

Ekim 1997 ▲

Dünya çapında bir başçelişme tayin etmemiz, dünyadaki en önemli, başlıca dört çelişmeden birinin başçelişme olduğu tespitini yapmamız, dünya çapındaki tüm devrimci güçlerin görevinin öncelikle bu çelişmeyi çözmeye yönelmesi demektir.

6. Kongre ve kadınların kurtuluşu sorunu...

1) Kongre kadın sorununda neden "özel" bir karar almadı?

6. Kongre kadınların kurtuluşu sorununun bazı temel ve tali sorunlarını ele alıp, bunları sonuçlandırmasına karşın, bu konuda "özel"/ ayrı bir karar almamıştır. Böylesi özel kararların alınması mutlaka şart da değildir. Önemli olan, Kongre'nin ortaya çıkan somut sorunlara cevap vermesidir, ki bu yapılmıştır.

Partimiz, 1991 yılındaki 4. Kongresinde, kadın sorununda ideolojik, siyasi, teorik ve örgütsel alanlarda önemli bir atılım yaşandığını tespit etmişti. Bu kongrede, kadınların kurtuluşu sorununda geçmişimizin değerlendirilmesi yapılmış, bu temelde ideolojik, siyasi ve örgütsel çizgimiz geliştirilmiş, somutlaştırılmıştı.

Partimizin kadınların kurtuluşunun ana sorunlarına ilişkin siyasi, ideolojik çizgisi bellidir: Kadınların tam kurtuluşu Sosyalizm'dedir. Cinsel sömürü sömürücü toplumların sorunudur. Bütün kadınların kurtuluşu ancak kadın ve erkek proletaryanın önderliğinde milyonlarca kitlenin Sosyalizm mücadelesiyle mümkündür.

Bu temel önermeler ötesinde kadın sorunuyla sınıfsal sorun arasındaki bağ, işçi kadınların durumu, sendika ve işletmede örgütlenme sorunu, Kürt kadınlarının sorunu, Komünist Kadın Hareketinin yaratılması, Partinin ana görevleriyle bağ içinde proletaryanın kadın öncülerinin kazanılması, örgütsel faaliyetin biçimleri, Sovyetler Birliği'nde kadınların kurtuluşunun incelenmesi temelinde çözüm olarak Sosyalizm'in somut ajitasyon ve propagandası gibi konularda da Partimizin çizgisi açıktır.

4. Kongre, kadın çalışmasının örgütsel perspektifleri üzerinde de durmuş ve Partinin kadın çalışmasının örgütsel yapısını genel hatlarıyla belirlemişti. Kadın çalışmasında da örgütsel çalışmanın, Partinin esas görevlerine hizmet etmek zorunda olduğu doğru tezinden hareketle, öncelikle komünist kadınların kazanılması ve aktifleştirilmesi ve buna bağlı olarak emekçi kadın kitleleri arasında çalışmanın geliştirilmesi görevleri tespit edilmişti. Partinin ve kadın çalışmasının organlarının önüne bu ikili görev konmuştu.

Örgütsel çizgiye ilişkin tezler şu tespitler üzerinde yükselmektedir: Kadınların ezilmişliği her alana, dolayısıyla komünist partisine de yansımaktadır. Ezilen kadınların objektif konumu, toplumsal ve siyasi yaşama katılımlarının az oluşu, toplumsal mücadelede temsil oranlarının az oluşu ve bizzat Komünist Partisinde de sayılarının az oluşu bunun bir göstergesidir. Bu bilince çıkarılarak, Partide kadınların teşvik edilmesi, onlar için özel tedbirlerin alınması, kadınların farklı niteliklerinin kabul görmesi vb. gereklidir.

Özel ilişkilerde kendini gösteren erkek şovenizminin her türüne karşı mücadele de bir görev sayılmış, doğru yaklaşım ve anlayışların kök salması için mücadelenin sürekliliği vurgulanmıştı. Bu noktada da Partimizin kararlılığı, salt ideolojik mücadeleyle yetinmemesi ve kadınlara karşı şiddet uygulamalarına izin vermeyeceğinin ifadesi olan kararla, somut erkek şovenisti tavırların Parti basınında teşhir edilmesi vb. örgütsel tedbirlerle kendini göstermektedir.

Diğer taraftan kadınların zaaflarına karşı da mücadelenin gerekliliği tespit edilmişti. Kendi gücüne yeterince güvenmemek, var olanla yetinmek, önderlik görevlerini almak için yeterince gayret etmemek, özel hayatın-çocukların-ailenin kadınların yaşamında çok daha önemli bir yer tutması da, (ki bu bir yandan erkeklerin büyük kesiminin kendilerini sorumlu hissetmemeleri, diğer yandan ama genelde egemen olan küçük burjuva anlayışların parti içine de yansımasıyla ilgilidir) kadınların gelişmesinde engelleyici rol oynamaktadır.

Bu iki tehlikeye karşı ve özellikle de ana tehlikeye karşı mücadelenin doğru bir biçimde yürütülebilmesi için özel bir kadın çalışmasının ve onun organlarının gerekli olduğu tespit edilmiş, Merkezi Kadın Komisyonu oluşturulmuş, hücrelerde özel bir kadın sorumlusu belirlenmiş, kadın

komisyonuna belirli görevler, yükümlülükler ve haklar verilmişti. Örneğin, Merkezi Kadın Komisyonu'nun kadın çalışmalarını ideolojik-siyasi olarak yönlendiren kurum olarak onaylanması, kadın sorununa ilişkin konularda Merkezi Kadın Komisyonuna danışılması gibi. Yine seçimlerde ve görevlendirmelerde kadın yoldaşların mutlaka gözönünde tutulması gerektiği ve bu noktada salt teorik, siyasi bilgi seviyesinin ölçüt alınmaması gerektiği vurgulanmıştı.

Parti içindeki ve çevredeki kadın yoldaşların ilerletilmesinin araçları olarak kadın konferanslarının, eğitim toplantılarının, pratikle ilgili tartışma toplantılarının düzenlenmesi ve pratikteki kadın çalışmasının dayanakları olarak kadın gruplarının oluşturulması görev kabul edilmişti.

Bunun ötesinde kadın sorununa ilişkin sistematik bir ajitasyon-propaganda faaliyeti geliştirilmiştir. Partinin çıkardığı tüm yayın organlarında düzenli olarak kadın sayfalarının yeralması görevi ele alınmış ve kararlılıkla pratiğe geçirilmiştir. Bunun ötesinde, Partinin tüm propaganda-ajitasyon faaliyetinde kadınların kurtuluşu sorununun dikkate alınması artık yerleşmiştir.

Parti politikamızın bu konudaki temel taşları her kongrede yeniden gözden geçirilmeli, gelişme incelenmeli, hatalar ve eksiklikler ortaya çıkarılmalı, Parti çizgimiz daha da geliştirilerek somutlaştırılmalıdır. 6. Kongremiz bu görevi yerine getirmeye çalışmıştır.

6. Kongre'de, kadın sorununda geçen dönem tartışmalara neden olan *"ev işlerinin ücretlendirilmesi"* siyasi talebi, faaliyet raporunun tartışılması bağlamında gündeme gelmiştir. Bu talebin doğru bir talep olduğu ve kadın sorunundaki çizgimizin geliştirilmesi anlamına geldiği Kongre tarafından onaylanmıştır.

Bunun ötesinde, kadın sorunu tüm siyasi ve örgütsel sorunlarda genel Parti politikasının ayrılmaz bir parçası olarak ele alınmıştır.

Siyasi raporda ve kongre bildirisinde emekçi kadınların bugünkü emperyalist sistem içindeki konumları ele alınıp doğru bir biçimde değerlendirilmektedir. Kadın hareketinin konumuyla ilgili olarak, 1980 sonrasında, bütün devrimci hareketlerin bastırıldığı şartlarda, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kitlesel alanda ilk gelişme gösteren hareket olan kadın hareketinin, bir yandan kitleselliğinde gerileme yaşanırken, diğer yandan da, kadın hareketinin burjuva ve emekçi kadın hareketi olarak ayrışma sürecinin hızlandığı tespit edilmekte ve komünist kadın hareketinin yaratılması acil görev olarak savunulmaktadır.

2) 6. Kongrenin ana görevi neydi?

Kongrede, örgütsel inşanın ana görevleriyle bağ içinde, kadın sorunu da tartışıldı ve sonuçlandırıldı.

Kadrolar sorununun d) noktasında kadın kadrolar sorunu şöyle ortaya konmaktadır:

"Gerek üye, gerek kadro bazında ele alındığında, kadının kurtuluşu bağlamında çok doğru bir çizgiye sahip olmamıza rağmen, içimizdeki kadın yoldaşlar küçük bir azınlığı oluşturuyorlar. Bu anlamda esasta bir erkek örgütüyüz. Bu durumun değiştirilmesi, partimizin en önemli görevlerinden biridir. Bu bağlamda, kadro siyasetinde kadın üyelerin ilerletilmesi, kadro haline getirilmesi, yeni kadın kadroların kazanılması en önde gelen görevdir. Kadın kadroların kazanılması bağlamında, kimi alanlarda yeni kadınların kazanılması durumu varken, kimi alanlarda bu işin yürümediği, yeni kadın kazanmada bizzat kadın kadroların varlığının çok önemli bir rol oynadığı görülmüştür. Bu, hazır kadın kadronun olmadığı yerde yeni kadın üye kazanılamaz, kadro haline getirilemez anlamına gelmiyor. Pratik, kadınları kazanma yönünde aktif ve planlı bir çalışma yürütüldüğünde, kadın kadro olmadan da yeni kadınların kazanılmasının mümkün olduğunu gösterdi, gösteriyor. Yine pratik, yeni kadroların kazanılmasında, öncelikle genç kadınlara, bağımsız kadınlara yönelinmesi gerektiğini gösteriyor. Partinin kadro politikası, kadın kadroların yetiştirilmesinin önündeki engelleri ortadan kaldıran bir politika olmalıdır. Bu kadın üyelerin kazanılmasına özel önem vermek ve parti üyeleri ve kadroları içinde de erkek şovenizminin her görüntüsüne karşı uzlaşmaz bir mücadele yürütmek demektir. Kadın parti üyeleri daha fazla sorumlu görevlere çekilmeli, yönetim ve örgütlemede daha aktif görevlere çekilmeli, hâlâ birçok halde var olan pasiflik aşılmaya çalışılmalıdır." *(Bolşevik Partizan sayı 111, sayfa 31)*

Burada öz olarak söylenen şudur: Bizim esasen doğru bir siyasi çizgimiz olmasına rağmen, henüz bir avuç kadın üye ve kadroya sahibiz; üyelerimizin büyük çoğunluğu erkek, bu anlamda hâlâ erkek örgütü olmaktan çıkmış değiliz. Bu, kuşkusuz salt kadın/erkek üyelerin oranı meselesi de değildir, aynı zamanda örgütsel yapı meselesidir; bugün de yönetici organlarda hâlâ erkek yoldaşlar egemendir. Gerçi oransal olarak kadın üye sayısında yüzde 20'den yüzde 28'e bir artış sözkonusudur, ancak bu, eski kadın kadrolardan bir bölümünün safları terketmesi ve yeni kadın yoldaşların aramıza katılması şeklinde olmuştur.

Uzun yıllardan beri sempatizan olarak çevremizde bulunan kadın arkadaşlar erkeklerle karşılaştırıldığında daha yavaş gelişmektedir. Yönetici kadın kadroların sayısı hâlâ yetersizdir. Bir dizi hücrede ya hiç kadın üye yoktur, ya da örgütlü 1-2 kadın mevcuttur. Hücrelerin çok büyük çoğunluğunda kadınlar azınlıktadır. Bu, kadın sorununa yaklaşımlardaki çelişkilerde de elbette yansımasını bulmaktadır.

Diğer taraftan büyük gelişmeler de sözkonusudur. Ülkede yeni kadın grupları oluştu, yerel kadın komisyonlarımız var. Kadın kadrolarımız eylemlerde, faşist baskılara karşı mücadelelerde, korkusuz, cesur, örgütleyici ve yönetici vasıflarını pratikte kanıtlıyorlar. Kadın sorunundaki çizgimizle her şeyden önce bağımsız, genç kadınlara hitap ettiğimiz, onlara gerçek siyasi mücadele perspektifi sunabileceğimiz pratikte kendini gösterdi. Partimiz kadın sorununda pratikteki tavırlarıyla örnek gösteriliyor ve bu yönüyle çevredeki kadın arkadaşlar üzerinde çekici bir rol oynuyor.

Burada bu olumlu gelişmeleri gözardı etmeden, öncelikle eksikliklerimiz, zaaflarımız ve pratikte ortaya çıkan bazı sorunlar üzerinde durmak istiyoruz:

6. Kongrede, doğru bir çizgiye sahip olmamıza rağmen kadınların kazanılması konusunda istenilen boyutta bir gelişme olmamasının nedenleri üzerinde de duruldu. Bunun esasta bir dizi objektif zorluktan kaynaklandığı tespit edildi.

Komünist saflara yönelen kadın yoldaşlar, önce aile ve toplum baskısının zincirini kırmak zorunda kalmaktadırlar. Çoğu durumda, bu adımı attıklarında onlar, salt devleti değil, bizzat kendi ailelerini ve çevrelerini de karşılarında bulmaktadırlar. Onlar, bütün bu güçlükleri göğüsleyecek bir özgüven geliştirmek zorundadırlar. Bunun hiç de kolay olmadığı açıktır. Kadınların kazanılması, kadın ve erkeklerin yetiştirilmelerindeki farklılıklar, toplumdaki egemen anlayışlar ve ortam sonucu, erkeklerin kazanılmasından daha zor olmaktadır. Esas sorun buradan kaynaklanmaktadır.

Diğer taraftan, erkek yoldaşlarımızın bir bölümünün kimi tavırları da kadınları kazanıcı değil, itici bir rol oynamaktadır. Bu kendini, örneğin kadın arkadaşların bağımsız siyasi kişilik olarak görülmemesinde; kimi durumlarda sevgi ve aşk ilişkilerine doğru bir şekilde yaklaşılmamasında vb. göstermektedir.

Geçen kongreden bu kongreye kadarki zaman sürecinde *"kadınlara ve çocuklara yönelik şiddet Parti üyeliği ile bağdaşmaz"* kararının pratiğe nasıl uygulandığı, hangi sorunlarla karşılaşıldığı noktasında gelişmenin gayet olumlu olduğu tespit edilmiştir. Partili erkek yoldaşlarımızın eşlerine ya da kadın arkadaşlarına şiddet uygulamaları yok denecek kadar az olmaktadır ve çıkan sorunların üzerine de kararlılıkla gidilmektedir. Partimize üye olmak isteyen her erkek yoldaşın bu konudaki tavrı sorgulanmaktadır. Parti saflarında ve yakın çevresinde erkek şovenizminin bu kaba biçimi esasta yok edilmiştir.

Partili erkek yoldaşların erkek şovenisti tutumları, bugün daha çok sevgi-aşk-aile ilişkilerine doğru bir şekilde yaklaşmamalarında kendini göstermektedir. Bu noktada, karşılıklı sevgi üzerinde yükselen, tarafların birbirlerine karşı sorumlu davrandığı, özgür ve açık ilişkilerin kurulması ve sürdürülmesi yönünde ideolojik mücadele gereklidir.

Bu noktada, yer yer ortaya çıkan,

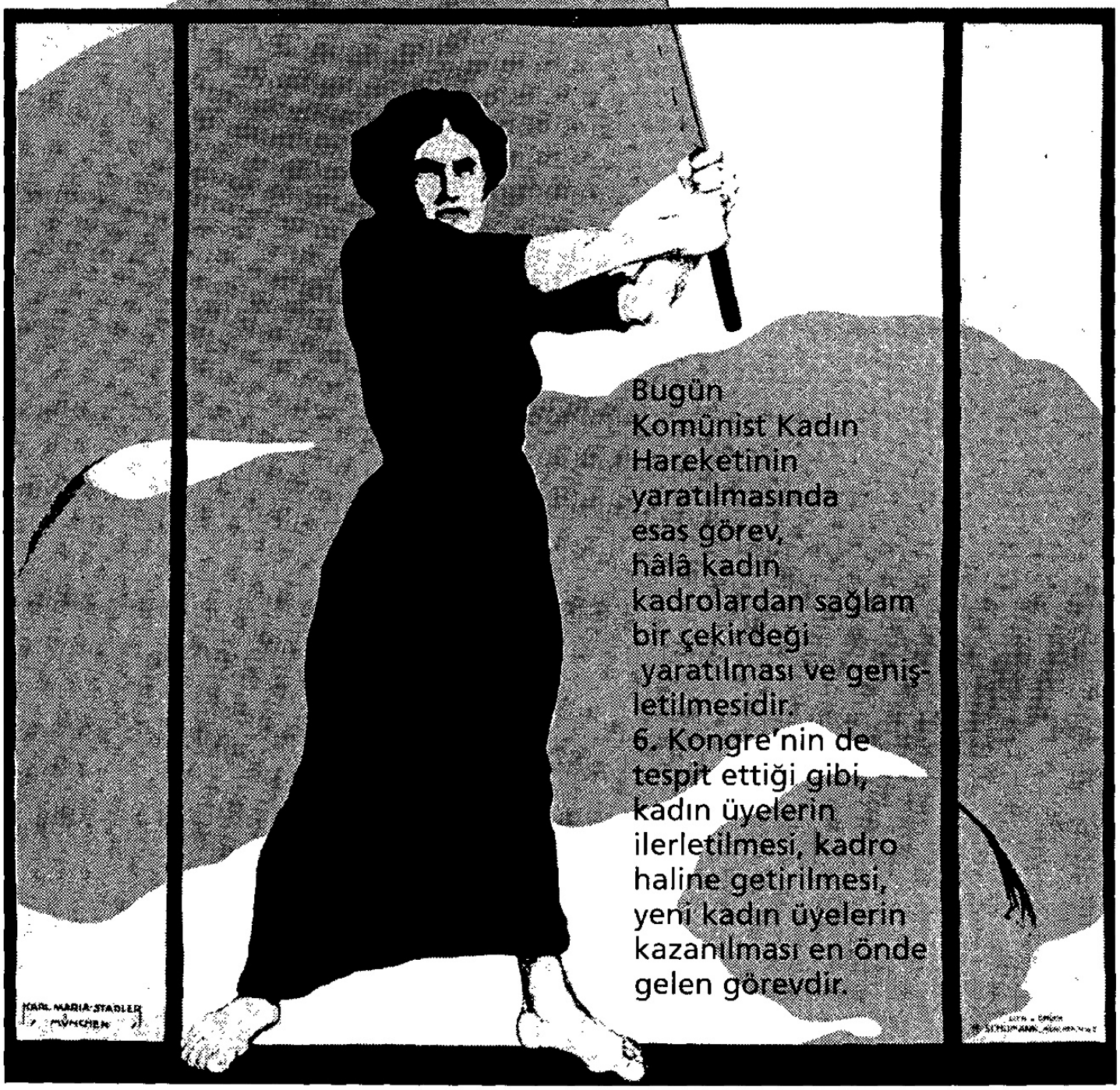

siyasetimizle yeni tanışan ve sempati duyan kadınları "kadın arkadaş" ya da "evlilik adayı" olarak görme yaklaşımlarına karşı da mücadele edilmelidir. Genç kadınları, her şeyden önce politik insanlar olarak kazanmaya çalışmalıyız.

3) Kadın çalışmasında perspektif ve görevlerimiz nelerdir?

Bugün Komünist Kadın Hareketinin yaratılmasında esas görev, hâlâ kadın kadrolardan sağlam bir çekirdeğin yaratılması ve genişletilmesidir. 6. Kongre'nin de tespit ettiği gibi, kadın üyelerin ilerletilmesi, kadro haline getirilmesi, yeni kadın üyelerin kazanılması en önde gelen görevdir.

Yeni üye kazanımında bilinçli olarak işçi kadınlara yönelinmelidir. Faaliyetimiz, işçi kadınlar arasında yer edinmek hedefini; fabrikalarda, kadınların çalıştığı işyerlerinde kadınları komünist kadın çalışmasına kazanmak ve pratik çalışmayla, ideolojik siyasi tartışmayla ve eğitimle kadınları ilerletmek hedeflerini gözetmelidir.

6. Kongrenin çizdiği bu perspektif doğrultusunda, gelecek Kongre'ye kadar görevler Merkezi Kadın Komisyonu tarafından şöyle tespit edilmiştir:

–Her hücre, hücrenin örgütsel çalışması bağlamında somut ve bilinçli bir hedef koymalıdır. Örneğin kadın parti üyesinin olmadığı yerde, kadın üye kazanmak, kadın üyelerin olduğu yerde üye sayısını arttırmak, ileri kadın sempatizanları üye ve üyeleri kadro olarak yetiştirmek, yeni kadın grupları oluşturmak, bir işletmede örgütsel adımlar atmak vb. gibi.

–Kadın yoldaşlarımız deneyimleri, talepleri, eylemler hakkındaki raporlarını yazılı aktarmayı ciddi bir şekilde ele almalıdırlar. Bu, kadınların kurtuluşu sorunundaki çizgimizin ve faaliyetimizin genel yöneliminin pratikte sınanması, yanlışların zamanında düzeltilmesi, yeni perspektiflerin geliştirilmesi, somut yerel faaliyetlerden genel için önemli olanın seçilmesi açısından son derece önemlidir.

–Kadın yoldaşların eğitimi, onlar arasında bilgi ve deneyim alışverişini sağlamak amacıyla bölgesel kampların, konferansların vb. düzenlenmesi örgütlenmelidir.

–Parti çalışmasında kadın yoldaşları özellikle teorik, siyasi alanda yüksek beklentilerle yıldırmamak, eğitim, siyasi tartışma ve pratik çalışma arasında doğru bir denge kurmak son derece önemlidir.

Teorik alanda tüm partinin önüne koyduğu sosyo-ekonomik yapı araştırması ve Parti Programının hazırlık çalışmasına bağlı olarak kadınların konumuyla ilgili çalışma da Merkezi Kadın Komisyonu tarafından yapılacaktır.

Merkezi Kadın Komisyonu, ayrıca kısa dönemli çalışma planları da tespit etmiştir. 1998 yılı için 8 Mart'ta toplantılar yapılması planlanmıştır. Ayrıca, 8 Mart yürüyüşlerine, eylemlerine güçlü bir biçimde katılınacaktır.

Bunun ötesinde, 1 Eylül'de, 1 Mayıs'ta... hareketin ayrılmaz bir parçası olarak işçi kadınların pozisyonlarını eylemlere taşımaya ve sürekli kadınla erkeğin mücadelede birliğini vurgulayan, fakat kadınların özel taleplerini es geçen oportünistlerden kendimizi ayırmaya devam etmeliyiz.

Parti çalışmasında önümüzdeki dönem dikkat etmemiz gereken bir sorun da şudur:

Pratik faaliyetlerimizde, kadın yoldaşların/arkadaşların eylemlerde ve benzerinde devlet ve polisin baskı ve saldırılarından korkularını, çocukları için korkularını... daha sık ve açıktan dile getirmeleriyle karşılaşıyoruz. Bu bağlamda, yoldaşların bir bölümü soruna doğru yaklaşmamaktadırlar. Sorun kadınların "korkak" olması değildir. Kadınlar, en az erkekler kadar cesur olduklarını tarih boyunca ispatlamışlardır. Ve saflarımızda da örnek kadın yoldaşların bulunduğu bir an olsun unutulmamalıdır!

Aslına bakılacak olursa, korku, bizi tehlikelerden koruyan insani bir duygudur ve biz erkek yoldaşların en az kadınlar kadar "korktuğunu" düşünüyoruz. Ancak onlar çoğunlukla korkularını açığa vurmamakta, bunu açıkladıklarında gözden düşmekten daha çok "korkmakta"dırlar. Bütün mesele "korku"nun esiri olmamaktır. Tehlikeyi bilinçli bir şekilde göze aldığımızda "korku"yu yenebiliriz ve yenmeliyiz!

Bu bağlamda yer yer takınılan erkek şovenisti tavırlar, korkularını dile getirenlerle alay ve küçümseyici tavırlar hiç de yardımcı olmamaktadır. Kadın ve erkek kadrolarımız, yoldaşlarımız "korku" olgusuna gerekli hassasiyeti göstererek komünistçe müdahale etmeli, sorunu kolektif olarak ele almayı, bu bağlamda ideolojik sağlamlığı geliştirmeyi hedeflemelidirler.

Kadın ve erkek yoldaşlar olarak, ancak kadınların sorularına cevap vererek, dile getirilen korkuları ciddiye alıp, onlara korkuyu aşmak/yenmek için neler yapabileceklerini anlatarak ve onlara pratikte örnek olarak bu sorunu ciddi bir şekilde çözebiliriz.

4) Yurtdışında yeni yönelim ve kadın çalışması

Kongre, son üç yılın yoğun tartışmaları ertesinde, 5. Kongrenin yurtdışında yeni yönelimle ilgili kararını bir kere daha onayladı. Yurtdışında kitle çalışması bağlamında, gençlik ve kadın çalışmasının anda bulunulan ülkelerin devrimine yönelik yürütülmesi gerektiğini tespit etti.

Bu noktada bugün, Almanya'da, Bolşevik Parti ve Bolşevik İnisiyatif (Almanya) çalışmasının giderek birbirinden ayrılması süreci yaşanmaktadır. Doğrudan ülkedeki çalışmaya yeni insanların kazanılmasını içeren Bolşevik Parti'nin yurtdışı çalışmasıyla uzun vadede Almanya devrimi için çalışan tüm yoldaşların, sempatizanların Bolşevik İnisiyatif çalışması için ayrılması kolay ve pürüzsüz değildir. Bu her bölgede farklı olacaktır, nerede Bolşevik İnisiyatif'li güçler var, nerede Bolşevik Parti'li güçler var, nerede bunlar birlikte nerede ayrı örgütlenmelidir sorularına verilen cevaba göre ele alınacaktır.

* * *

Partimizin kadın çalışması bağlamında önünde duran ideolojik, siyasi, teorik ve pratik görevler kısaca böyledir. Bu görev ve onların çözümünde çıkan sorunlara önümüzdeki dönemde de eğilmeye ve değerlendirmelerimizi ortaya koymaya çalışacağız. Tüm kadın ve erkek yoldaşları kadınların kurtuluşu sorununda 6. Kongre'nin önümüze koyduğu görevlere sarılmaya çağırıyoruz.

Ekim 1997 ▲

Merkezi Kadın Komisyonu

Uluslararası gelişmeler ve marksist-leninist güçlerin görevleri üzerine
- II -

Aşağıda, 113. sayımızda yayınlamaya başladığımız Hindistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist KIZIL BAYRAK adlı örgütün "Uluslararası Gelişmeler ve Marksist-Leninist Güçlerin Görevleri" başlıklı belgesinin ikinci bölümünü yayınlıyoruz. Belgenin yayınlanması tamamlandıktan sonra, bu belge hakkında düşüncelerimizi de yayınlayacağız.

Japonya üzerine nükleer bombaların atılmasıyla başlayıp, nükleer teknolojinin ilerletilmesiyle sürdürülen nükleer hegemonya, kıtalararası savaş ve füze olanakları, modern savaş teçhizatı ve müttefik bilgi teknolojisi, uzay teknolojisi ve bunlara tekabül eden askeri taktikler, askeri alanda ABD emperyalizminin sürdürdüğü hegemonya vs. dahil. Ve bunlarla birlikte çok sayıda ekonomik, politik ve askeri anlaşma ve ittifaklar ve stratejik askeri üsler tüm dünyaya yayıldı. Bunun bir parçası olarak Bretton Woods Anlaşması ve Dünya Bankası, IMF gibi uluslararası finans kurumları kuruldu. Birleşmiş Milletler, GATT-WTO gibi ekonomik-politik kuruluşlar ve bunların çeşitli uzantıları kuruldu.

İşte emperyalist sistemin edindiği bu değişikliklerle şekillenen ekonomik, siyasi ve askeri arka plan, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra emperyalist güçlerin uzak sömürgeleri ve yarısömürgeleri bile dekolonize ederek tüm dünya üzerinde yenisömürgeci hakimiyetini kurabilmesini olanaklı kıldı. Bu yeni ekonomik, askeri ve siyasi düzende ABD emperyalizmi önderliği ve inisiyatifi ele geçirdi. Buna temel oluşturan faktörlerden biri, bu yüzyılın başından itibaren teorik fizikte, kuantum mekaniğinde, genetik bilimlerde vs. elde edilen bilimsel kazanımları belli bir ölçüde teknolojik kazanımlara dönüştürebilmesiydi. Esas olarak petrol sektöründeki hakimiyetinin gücüyle ABD emperyalizmi bu yüzyılın başından itibaren Britanya emperyalizmini geçmeye başlamıştı. Ayrıca, yine bu yüzyılın başından itibaren Latin Amerika ülkelerinde dolaylı tahakküm uygulamada deneyim kazanmıştı. Petrol alanındaki tekellerle başlayarak, bu yüzyılın başından itibaren "Çok Uluslu Şirketler" (MNC) ABD'nin iktisadi yaşamında güçlenmeye başlamışlardı. Ayrıca, sömürgeler diğer emperyalist güçlerin toptan hakimiyeti altında olduğundan, bu yüzyılın ilk günlerinden itibaren ABD, esas olarak Britanya tarafından izlenen proteksiyonizm gibi politikalara karşı sesini yükseltmeye başlamıştı. Birbirini tamamlayan ve birbiri ardına gelen tüm bu faktörler, İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemi koşulları altında sömürge talanında dönüşüme yol açtı. Bu dönüşüm dünyanın emperyalist güçler tarafından paylaşımı için coğrafi ilhaklar dışında yeni bir boyut getirdi.

Bu dönemde, emperyalist talanın dönüşümü hakkında kapsamlı bir tahlilin yokluğu ve buna uygun bir proleter dünya görüşünün geliştirilmemesi, emperyalizm hakkında çok çeşitli kısmi ve tekyanlı teorilerin ortaya çıkmasına neden oldu. Bu gibi teorilerin etkisi, Britanya da dahil sömürgeci güçlerin zayıflaması ve dekolonizasyon süreci, yenisömürgeciliğin emperyalizmin daha zayıf ve sadece ekonomik bir biçimi olarak yorumlanmasına yol açtı. Britanya'nın ve diğer sömürgeci güçlerin sömürgelerden geri çekilmesi, ulusal bağımsızlığın kazanılması olarak yorumlandı. Stalin ve Kominform'un karşı çıktığı bu yorumlar, daha sonra ellili yılların ortalarında revizyonizmin ana teorik temellerinden biri haline geldi. Aslında ta Lenin, emperyalizm üzerine incelemelerinde, herhangi bir yanlış anlamaya meydan vermeyecek bir şekilde bu "sömürgesel biçim"den bahsetmişti.

"Kapitalist emperyalizm çağında sömürge politikasından söz edildiğinde, mali sermayenin ve büyük güçlerin, dünyanın ekonomik ve politik yönden paylaşılmasına çıkan dış politikasının, devletsel bağımlılığın tam bir dizi geçiş biçimlerini yarattığını belirtmek gerekir. Bu çağ için karakteristik olan, sadece ülkelerin sömürge sahipleri ve sömürge ülkeler olarak iki ana gruba ayrılması değil; aynı zamanda, politik olarak, biçimsel olarak bağımsız olan, ama gerçekte mali ve diplomatik bir bağımlılık ağı içine düşmüş çok çeşitli türde bağımlı ülkelerin de varlığıdır. Bu biçimlerden birine, yarısömürgelere biraz önce değinmiştik. Bir başka biçime tipik bir

örnek olarak örneğin Arjantin gösterilebilir" ("Emperyalizm", s. 88, İnter Yayınları). Bu değerlendirmenin ardından Lenin, bunun tüm Güney Amerika için de geçerli olduğunu belirtiyor.

İki faktör, dekolonizasyon sürecini hızlandırdı. Bir yandan, sermayenin globalleşmesinin yapısında Pax Britannica'nın okyanuslar üzerindeki eski hakimiyetinin ötesinde, Pax Americana'nın nükleer, hava ve uzay hakimiyeti şeklinde bir büyüme, ABD'nin çok sayıda kıtalararası askeri üsleri, Batı Avrupa ve Japonya ile yaptığı Sovyetler Birliği'ni kuşatan antlaşmalar ve dekolonize olmuş ülkelerdeki gerici hükümetlerle yapılan daha pekçok antlaşma – tüm bunlar dekolonizasyonu hızlandırmak için elverişli bir arkaplan yaratan faktörlerdi. Öte yandan, sömürgelerde burjuvazinin önderliği altında ortaya çıkan, özerklik şiarı atan hareketlerin de ötesinde, bu ülkelerde Üçüncü Enternasyonal'in bir parçası olarak proletaryanın bağımsız faaliyetlerinin arzettiği tehlikenin yarattığı düşmanca durum ve devamla, proletaryanın önderliği altında gelişen eylem birlikleri de dekolonizasyonu hızlandırdı. Bugün tarihin bu yönlerini yadsıyan birçok güçlü eğilim yaygın olarak varlığını sürdürdüğü için, bu faktörlere özellikle işaret etmek çok önemlidir. Ayrıca, bu dönemde güçlü bir sosyalist blokun varlığı, emperyalist burjuvazinin siyasetlerini ve eylemlerini dünya çapında etkiliyordu. Bu dönemde burjuvazi, kendi kontrolü altında, Keynes iktisadı biçiminde, Sovyet deneyimiyle de denemeler yapmak zorunda kaldı.

Herşeyi pazarın hegemonyasına bırakmak yerine, bazı sektörlerde devletin kontrolü altında krizlerden özgür sermayeyi geliştirmek için, burjuva iktisadının kontrolü altında kısmen planlı ekonomik faaliyetler benimsendi. Bu, kapitalist emperyalist ülkelerde bir yandan dev bir askeri ekonominin gelişmesine, öte yandan ise bir dizi refah faaliyetlerine yol açtı. Aynı zamanda millileştirmenin ve devlet kapitalisti biçimlerin büyümesine yol açtı. Altmışlardan sonraki deneyim, tüm bu kısmi deneylerin, sadece, emperyalist krizin derinliğini ve yaygınlaşmasını artırmaya yol açtığını gösterdi.

Lenin, "Kapitalizmin En Yüksek Aşaması Emperyalizm"in Fransızca ve Almanca baskısına önsözünde, emperyalizm hakkında şunları yazıyordu: "Küçük üreticinin emeği üzerine kurulu özel mülkiyet, serbest rekabet, demokrasi – kapitalistlerin ve kapitalist basının işçileri ve köylüleri aldatmak için kullandığı bütün bu şiarlar çok gerilerde kalmıştır. Kapitalizm, dünya nüfusunun büyük çoğunluğunun bir avuç 'ileri ülke' tarafından sömürgeci baskısının ve mali açıdan boğulmasının bir dünya sistemine dönüşmüştür. Tepeden tırnağa silahlı, dünyaya egemen iki üç haydut (Amerika, İngiltere, Japonya), 'ganimet'i paylaşıyorlar ve kendi ganimetlerini paylaşma uğrundaki kendi savaşlarına bütün dünyayı çekiyorlar." (age, s. 12-13).

Kautsky'nin emperyalizmin gerçek sınıf içeriğini örtmek için uydurduğu "ultra-emperyalist" gibi formülasyonlarla ve onun emperyalizmi politik ve ekonomik eleştirisiyle ilgili olarak Lenin, bunların baştan sona, Marksizmle kesinlikle bağdaşmaz olan, emperyalizmin temel çelişkilerini gizleme ve geçiştirme ve Avrupa işçi hareketi içinde oportünizmle parçalanan birliği ne pahasına olursa olsun korumaya çabalama ruhuyla dolu olduğunu açıkladı.

Kautsky gibi oportünistleri teşhir ederek Lenin emperyalizmin beş temel özelliğini şöyle açıkladı: "1) Üretimin ve sermayenin yoğunlaşması, ekonomik yaşamda tayin edici rol oynayan tekelleri yaratacak kadar yüksek bir seviyeye ulaşmıştır; 2) banka sermayesi sanayi sermayesiyle iç içe geçmiş ve bu 'mali sermaye' temelinde bir mali oligarşi oluşmuştur; 3) meta ihracından farklı olarak sermaye ihracı özel bir önem kazanmıştır; 4) dünyayı aralarında paylaşan uluslararası tekelci kapitalist birlikler oluşmuştur; 5) kapitalist büyük güçler tarafından dünyanın teritoryal paylaşımı tamamlanmıştır" (age, s. 92).

Lenin, kapitalizmin en yüksek aşamasına, emperyalizme dönüşmesinin, sömürge fetihlerindeki muazzam 'büyüme' ile kopmaz biçimde bağlı olduğunu açıkladı. Dünyanın teritoryal paylaşımı için mücadele olağanüstü kızışmıştır. Yani emperyalizmin bu aşamada ortaya çıkması, dünyanın teritoryal olarak paylaşılması ve kontrolleri altındaki bölgede mümkün olduğunca doğrudan sömürge yönetimi için mücadelenin yoğunlaşmasıyla bağıntılıdır. Çünkü "kapitalizm ne kadar gelişmişse, hammadde kıtlığı o kadar şiddetli hissedilir, tüm dünyada rekabet ve hammadde kaynakları arayışı ne kadar yoğunsa, sömürgeler edinme mücadelesi o kadar müthiştir" (Lenin). Devamla "Tekellere, rakipleriyle giriştikleri mücadelede karşılarına çıkabilecek her türlü rastlantıya ... karşı başarı olanağını, ancak ve yalnız sömürgelere sahip olmak sağlar" (age, s. 85).

Çin'le ilgili olarak Mao'nun açıkladığı gibi, bu sömürgesel evrede "Çin'i istila eden emperyalist güçlerin amacı kesinlikle feodal Çin'i kapitalist Çin'e dönüştürmek değildir. Tam tersine, onların amacı Çin'i kendi yarısömürgelerine ya da sömürgelerine dönüştürmektir" ("Çin Devrimi ve Çin Komünist Partisi").

Eserlerinde Lenin tekrar tekrar, yarısömürgeleri geçiş biçimine örnek olarak verir, çünkü sömürge, hammaddeleri tam olarak sömürmek için amaca en uygun biçimdi. "Yarısömürge ülkeler ara aşamanın tipik bir örneğidir" ve emperyalistler mümkün olan her yerde onları daima sömürgelere dönüştürmeye çalışırlar. Mao bu süreci Çin'in durumunda da açıklamıştır.

İkinci Dünya Savaşı sonrası yıllarda, daha önce de belirttiğimiz gibi, emperyalist ülkeler bir dekolonizasyon politikası benimsemek zorunda kaldılar. ABD'nin önderliği altında, yeni bir evre, yenisömürgecilik evresi açıldı. 1944 Bretton Woods Anlaşması, emperyalist sermayenin tahakkümünü dayatmak için yığınla yeni kuruluşlar açtı.

Yenisömürgecilik hakkındaki anlayış daha hâlâ inceleme ve geliştirme gerektiriyor olsa da, onun temel özellikleri ÇKP tarafından Büyük Polemik belgelerinde özetlenmişti. O, emperyalist kampın yardakçıları haline gelmiş olan Kruşçev revizyonistlerini "Yenisömürgeciliğin Savunucuları" olarak da adlandırdı. Fakat kendilerine marksist-leninist diyen birçok örgüt yenisömürgeciliği bu aynı savunucuların sözleriyle açıklıyorlar, böylelikle vahim bir hata işliyorlar. Bunlar sadece yenisömürgeciliğin ABD kuklaları tarafından idare edilme biçimini aldığı bir avuç ülkeyi yenisömürge olarak adlandırıyorlar. Diğerlerine yarısömürge diyorlar. Yukarıda Lenin ve Mao'dan kapsamlı şekilde aktardığımız gibi, yarısömürge, sömürge evresi sırasında geçiş aşamasında ya da ara aşamada bulunan bir ülkeydi. Bu bazı parçaları doğrudan emperyalist

işgal altında bulunan Çin gibi yarısömürgeler, bugün emperyalist sermayenin ve çok uluslu şirketlerin ya da emperyalizmin yeni biçimlerdeki talanı altında bulunan Asya-Afrika-Latin Amerika ülkelerinden çok farklıydı.

Sömürge evresinde sömürge/yarısömürgelerde olduğu gibi, bugünkü yenisömürge evresindeki yenisömürgelerde de Yeni Demokratik Devrimin temel özellikleri aynı kalır. Yeni Demokratik Devrim ancak emperyalizmin, komprador-burjuva/bürokratik-burjuva sınıfların ve feodalizmin hakimiyetini yıkarak ve işçi-köylü ittifakı temelinde proletarya önderliğinde bir Yeni Demokratik devlet kurarak zafer kazanabilir.

Büyük polemik yenisömürgeciliğe iki yaklaşım

Dünya sosyalist hareketi için elverişli olan İkinci Dünya Savaşı sonrasındaki bu durumu doğru değerlendirmek ve antiemperyalist harekete hız vermek yerine, bu dönemdeki gelişmeler hakkında yanlış vargılar, dünya komünist hareketi içindeki hakim kesimi devrimin sübjektif güçlerini sürekli olarak zayıflatmaya doğru götürdü. Bu dönemde Kruşçev revizyonizmi emperyalizmin gücünü azımsayıp, sosyalist güçlerin gücünü abarttı. Sosyalizmin hakim ve tayin edici güce sahip olduğu yeni durumda, sınıf mücadelesinin barış içinde birarada yaşamaya dönüştürülebileceği ve sosyalist ülkelerin, özellikle Sovyetler Birliği'nin yardımıyla, dünyanın her yerinde sosyalizme barışçıl geçişin mümkün olduğu sonucu çıkarıldı. Sosyalizmin hakimiyeti yeni durumunda, 'bu andan itibaren' sosyalist ülkelerde kapitalist restorasyonun imkânsız olduğu buyuruldu. Yine bu yeni durumda, dekolonize olmuş ülkelerde burjuvazinin sadece ulusal kurtuluşun önder gücü olmakla kalmayıp, aynı zamanda Sovyetler Birliği ile işbirliği yaparak bu ülkeleri sosyalizme götürmeye hazır ve yetenekli bir sınıf olduğu değerlendirmesi yapıldı. Dekolonizasyon süreci ulusal bağımsızlığın kazanılması olarak tanıtıldı ve ABD emperyalizminin önderliğinde yenisömürgeciliğin arzettiği tehlike neredeyse yok sayıldı. Sovyet incelemeleri ve kitapları yenisömürgeciliği sadece emperyalizmin daha zayıf bir biçimi olarak gördü. İşte Uluslararası Komünist Harekete hakim olmaya çalışan bu modern revizyonizme karşı mücadele içindedir ki, Çin Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisi, Üçüncü Enternasyonal'in yolundan giderek 1960'larda Büyük Polemiğe önderlik ettiler.

Kruşçevcileri "yenisömürgeciliğin savunucuları" olarak adlandıran 1963 tarihli Genel Çizgi belgesinde, "SBKP liderleri sık sık, sömürgeciliğin bugün dünya üzerinden yok olduğu görüşünü yayıyorlar" dendikten sonra, ÇKP'nin belgesi şöyle devam ediyor: "İşin içyüzü açıktır. Emperyalistler, İkinci Dünya Savaşından sonra, kesinlikle sömürgecilikten vazgeçmediler. Yalnızca yeni bir şekli, yeni sömürgeciliği benimsediler. Bu yenisömürgeciliğin önemli bir özelliği, emperyalistlerin bazı bölgelerde eski dolaysız sömürgeci hakimiyet biçimini değiştirmek ve seçip yerleştirdikleri ajanlarına dayanarak yeni bir sömürgeci hakimiyet ve sömürü biçimini benimsemek zorunda kalmalarıdır. ABD'nin başını çektiği emperyalistler askeri bloklar örgütleyerek, askeri üsler kurarak, 'federasyonlar' ya da 'topluluklar' oluşturarak ve kukla rejimler besleyerek sömürge ülkeleri ve bağımsızlığını ilan etmiş ülkeleri köleleştiriyor ya da denetim altına alıyorlar. Onlar iktisadi 'yardım' ya da başka yollarla bu ülkeleri, kendi mallarına pazar olarak, hammadde kaynağı ve sermaye ihraç edecek alanlar olarak ellerinde tutuyor, bu ülkelerin zenginliklerini yağmalıyor ve halkın kanını emiyorlar. Ayrıca Birleşmiş Milletler'i, bu ülkelerin içişlerine karışmak ve onları askeri, ekonomik ve kültürel saldırı altında tutmak için önemli bir araç olarak kullanıyorlar." Yine bir paragraf sonra tekrarlıyor: "Bu yenisömürgecilik, sömürgeciliğin çok daha tehlikeli ve sinsi bir biçimidir" ("Polemik", İnter Yayınları, s. 180).

Lenin'in ve Üçüncü Enternasyonal'in öğretilerinin devamı olan bu bilimsel değerlendirmenin tersine, ÇKP ve Mao adına propagandası yapılan ve yenisömürgeciliğin bir tek emperyalist gücün hakimiyeti olduğu, diğerlerinin yarısömürge olduğu şeklinde bazı saçma teoriler varlığını sürdürüyor. Çin ve Türkiye'yi yarısömürgelere örnek olarak gösteren Lenin, emperyalizm üzerine incelemesinde şunları yazıyordu: "'Yarısömürge' devletler, doğanın ve toplumun bütün alanlarında rastladığımız geçiş biçimlerine örnek teşkil ederler... Bu açıdan yarısömürge ülkeler bir 'ikisi arası birşey' olarak tipiktir. Dünyanın geri kalan kısmının tamamen paylaşıldığı mali sermaye çağında, bu yarıbağımlı ülkeler için mücadelenin şiddetlenmesi anlaşılırdır" ("Emperyalizm", s. 84–85).

Emperyalizmin sömürgeci evresi sırasında Lenin'in tam sömürgeleşmeye sadece bir dönüşüm ya da 'ara aşama' olarak gördüğü istisnaları bugünkü durumda dekolonize olmuş devletleri karakterize etmek için teorik saçmalıklar olarak göstermek için Mao zamanının ÇKP belgelerinde ya da o dönemde geçerli olan görüş birliğinde bir haklı sebep aranamaz ve yoktur. Örneğin Peking Review'nun 21 Ocak 1972 tarihli sayısında verilen bir notun başlığı bile şöyledir: "Sovyet revizyonizmi – Hindistan'da yenisömürgecilik". Hiç kimse, bu dönemde Hindistan'da Sovyet sermayesinin yanında ABD ve Britanya'nınkiler de dahil diğer emperyalist sermayenin oynadığı rolü Peking Review'nun bilmediğini iddia edemez.

ÇKP İçindeki Sapmalar

1957 ve 1960 Moskova Konferanslarından sonra ve Büyük Polemiğin ardından Kruşçev revizyonizmine karşı dünyanın her yerinde mücadele eden yeni ortaya çıkmış marksist-leninist güçler arasında, Mao'nun ÇKP içindeki modern revizyonizme karşı Kültür Devrimini başlatması büyük bir yankı buldu. Onları bir araya getiren planlı ve örgütlü bir uluslararası hareketin yokluğu, bu marksist-leninist güçlerin neredeyse hepsini, ÇKP ve Çin içindeki tüm gelişmeleri körü körüne takip etmeye götürdü. Bu Uluslararası Komünist Harekete yeni bir atılım vermesine rağmen, hareket içinde pekçok sapmalara neden oldu. Bunlardan hatalı ve latent olan ve harekete uzun vadede etkisi olan bazıları o zaman görülmedi. Bunlar daha sonra hareket içinde pekçok sapmalara neden oldu. ÇKP o dönemde akut bir ideolojik mücadele döneminden geçiyordu. Bu ideolojik mücadelelere sorumlu ve olgun bir şekilde bakıp onları kardeş partilerin bakış açısından tahlil etmek ve bunlara karşı bilimsel bir tavır takınmak yerine, yukarıda sözü edilen eğilimler ÇKP içinde her defasında hakimiyet kazanan değişik trendlere körü körüne tapmaya yol açtı.

Kültür Devriminin olumlu katkısı,

sosyalist ülkelerde kapitalist restorasyona ve Uluslararası Komünist Hareket içinde restorasyona karşı mücadelenin önemini ortaya çıkarmış olmasıdır. Fakat 1969'da Kültür Devrimi sırasında yapılan ÇKP 9. Parti Kongresi, Lin Biao'nun ve onunla bağıntılı ciddi hataların etkisini yansıtıyordu. Hatta bu kongrede, Parti tüzüğünde Lin Biao'yu Mao'nun ardılı ilan eden karar gibi antikomünist kararlar bile alındı. Bu kongreden sonradır ki, Lin Biao'nun iktidardan uzaklaştırılmasından sonra yanlış olarak değerlendirilecek olan "Kızıl Kitap" ve Mao'ya tapma dünyada her yerde propaganda edildi. İşte dünya devriminin perspektiflerini aşırı basit ve romantik bir şekilde sunan ve bunu halk savaşıyla bağıntılı savaş taktiklerinin bir konusu derekesine indirgeyen, Lin Biao'nun temsil ettiği bu eğilimdi. Bunun yanında, emperyalizm ve içinde bulunduğumuz çağ hakkında Kruşçevci pozisyonlar, sol maceracı devrimci lafazanlıkla gizlenmiş bir şekilde Dokuzuncu Kongrede yeniden ortaya çıktı. Dokuzuncu Kongre Lenin'in emperyalist çağ hakkındaki tanımını reddedip, içinde bulunduğumuz çağı "emperyalizmin toptan çöküşe gittiği ve sosyalizmin dünya çapında zafere ilerlediği" çağ olarak gösterdi. Bu değerlendirmeler, henüz ideolojik olgunluk kazanmamış olan yeni ortaya çıkan marksist-leninist partiler arasında büyük etki yaptı. Örneğin HKP (ML)'nin 1970 programında şöyle deniyordu: "Mao Zedung Düşüncesi, içinde bulunduğumuz emperyalizmin toptan çöküşe gittiği ve sosyalizmin dünya çapında zafere ilerlediği çağın Marksizm-Leninizmidir." Proleter devrim için uzatmalı marksist-leninist bir yol çizeceğine, bu değerlendirmeler onun hakkında acil ve basit senaryolar geliştirmeye yol açtı. Sadece, Uluslararası Komünist Hareketin ağır başarısızlıklara uğramasına yardımcı oldu. Ve bu hatalı çizginin bugün hâlâ varolan bazı kalıntıları başarısızlıklara neden olmaya devam ediyor.

ÇKP, Dokuzuncu Kongrenin ortaya koyduğu çağ hakkındaki bu yanlış anlayışı değiştirdi ve Leninist anlayışı yerine koydu. 1973'te Çu En-lay'ın sunduğu Onuncu Kongrede "Bugünkü Durum ve Görevlerimiz Üzerine" bölümü şöyle başlar: "Başkan Mao bize sık sık öğretmiştir ki; hâlâ emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşıyoruz." Bunun ardından, Lenin'in emperyalizm üzerine incelemesinden bahsedildikten sonra bu bölüm şu sözlerle kapanır: "Stalin şöyle dedi: 'Leninizm, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizmidir.' Bu tamamen doğrudur. Lenin'in ölümünden beri dünyada durum büyük değişiklikler geçirdi. Fakat çağ değişmemiştir. Leninizmin temel ilkeleri eskimemiştir. Onlar bugün bizim düşüncemize yol gösteren teorik temel olmaya devam etmektedirler." Daha sonra bu nokta tekrar tekrar vurgulanır. Lin Biao'ya karşı devam eden ideolojik mücadelenin bir parçası olarak, "Revizyonizme Karşı Mücadelede Güçlü İdeolojik Silah" başlığı altında, Lenin'in "Kapitalizmin En Yüksek Aşaması Emperyalizm" eseri hakkında birçok inceleme makalesi yayınlanır. Lin Biao'ya karşı mücadelede bunları tekrar tekrar incelemenin gerekliliği vurgulanır. Onuncu Kongre Raporundaki bu cümleler dışında dış dünyanın eline, Dokuzuncu Kongrenin bu ciddi hatalarının değerlendirilmesi hakkında ÇKP'den herhangi bir başka belge geçmedi. Belki de bu yüzden, Onuncu Kongre Raporundaki ve daha sonraki belgelerdeki bu tespitler çoğunlukla kaale alınmadı. Ve bunun sonucunda Uluslararası Komünist Hareket içinde Lin Biao'nun raporunun yarattığı olumsuz etki büyük ölçüde varlığını sürdürdü.

Onuncu Kongreden sonraki yıllarda ÇKP ne Onuncu Kongre Raporunda söylendiği gibi Lenin'in ölümünden sonra 'büyük değişiklikler' geçirmiş olan dünyada durumu inceleme konusunda, ne de Altmışlardaki Büyük Polemik içinde Kruşçev revizyonizmine karşı ortaya konmuş olan yenisömürgecilik konusundaki siyasi pozisyonların teorik ve ekonomik değerlendirmelerini geliştirme konusunda fazla birşey yapmadı. Lin Biao'ya karşı mücadelenin bir parçası olarak emperyalizm konusunda Leninist pozisyonları açıklayan makalelerde Lenin sadece daha da basitleştirilmiş bir şekilde yeniden aktarılır. "Büyük değişiklikler"in değerlendirilmesi ise görmezden gelinir.

Bu dönemde Sovyet revizyonizmine karşı mücadele kisvesi altında dünya çapında ortaya çıkan, fakat aslında işçi sınıfı hareketine karşı olan ve proletaryanın önderliğini ve sosyalist devrimin içeriğini baltalayan çeşitli küçükburjuva yeni sol akımlara karşı koymak için de herhangi bir etkili çabada bulunulmadı. İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemde emperyalizm hakkında Marksizm-Leninizme dayalı kapsamlı bir tahlil ve yorumun yokluğu şartlarında, emperyalizm hakkında, marksist lafza büründürülmüş ve içerik olarak antimarksist-leninist ekonomik teoriler, çok büyük bir hızla, yeni ortaya çıkmış olan devrimci güçlerin saflarına sızdılar. Bu yabancı eğilimleri bilimsel bir şekilde inceleyecek ve onlara karşı etkili tavır takınacak bir uluslararası örgütün yokluğu şartlarında, dünya marksist-leninist güçleri arasında küçükburjuva dağılma (desintegrasyon) olanakları çok daha fazlaydı.

Yukarıda açıklandığı gibi, ÇKP Onuncu Kongresi Dokuzuncu Kongrenin Lin Biao'cu sapmalarını değiştirmiş olmasına rağmen, doğru dürüst bir düzeltme hareketinin yokluğu şartlarında, Uluslararası Komünist Hareketi etkileyen ciddi hatalar düzeltilmeden kaldı. Ve Mao'nun ölümü ertesinde Dengci Üç Dünya Teorisiyle Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın yenisömürgeleri bağımsız ülkeler olarak gösterilip, yine Hua Guo-feng'in Onbirinci Kongre Raporunda, Kruşçev döneminde barış içinde bir arada yaşamanın sunuluşuna benzer bir şekilde, Üç Dünya Teorisi dünya devriminin stratejisi olarak ilan edildiğinde, eğer marksist-leninist güçler arasında büyük ölçüde bunların farkına varılmadıysa ve bunlar sorgulanmadıysa, bunun temel nedeni hareketin temel Leninist öğretilere karşı gösterdiği aldırmazlıkta yatmaktadır. Bu gelişmeler ÇKP içindeki bir aşırılıktan diğer aşırılığa sapmayı gösterdi. Mao'nun dediği gibi, bir eğilim diğerini gizledi.

Bugünkü 'Maoizm'
– Eski hataların tekrarı

Bugün 'Maoizm' hakkında konuşanların tümü bilerek ya da bilmeyerek aynı hataları tekrarlıyorlar. İçinde bulunduğumuz çağ hakkındaki Leninist anlayışı terkedenler, bizzat devrimin nesnel temelini terketmektedirler. Onlar için devrim sübjektif ve sadece silahlar, askeri güç ve savaş stratejisi ve taktiği tarafından belirlenen; işçi sınıfına ya da örgütlere ve örgütlü kitle hareketlerine yabancılaşmış birşey haline gelmektedir. Kökünü doğru bir şekilde tarihten ve içinde bulunduğumuz dönemin somut nesnel gerçekliklerinden almayan bir devrim, proleter

devrimlere yardım etmek yerine, onlara sadece engeller yaratacaktır. Devrimin çabuk zaferi hakkında romantik anlayışlar işçi sınıfı hareketine değil, son tahlilde küçükburjuva avantgardizmine ve sermayenin çıkarlarına hizmet edecektir. RCP USA, 'Devrimci Enternasyonalist Hareket' (RIM) etrafında gruplaşan örgütler ve benzeri güçler gibi 'Maoizm' savunucuları, gerçekte Çin Devriminin arkaplanında Mao tarafından geliştirilen büyük marksist-leninist teorik dersleri ve Uluslararası Komünist Hareket içinde ideolojik mücadeleyi değil, Lin Biao'nun yaptığı gibi Mao'yu tanrılaştıran bazı alıntıları savunuyorlar. Bazı yeni Lin Biaocu düşünürler yaratmak için fırsat sağlamanın yanında bu savunucular, 'Maoizm' adına, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini bir tür idealist iman ilkelerine dönüştürüyorlar. Tüm bu 'Maoizm' savunucularının bir ortak karakteristiği, içinde yaşadığımız dönemdeki temel çelişkiyi, emperyalizm ile proleter devrim arasındaki çelişkiyi tespit etme yönündeki somut yaklaşımı görmezlikten gelmeleri ya da gözardı etmeleridir.

Bu başarısızlıklar döneminde Üçüncü Enternasyonal'in yolunu savun!

Dünya Komünist Hareketi bugün büyük bir başarısızlık döneminden geçiyor. Ellili yılların ortalarında Sovyetler Birliği'nde iktidara gelen Kruşçev revizyonizminin hakimiyeti altında, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki diğer sosyalist devletler kapitalist yola saptılar, ve onlarla birlikte tüm dünyada komünist partilerin büyük çoğunluğu burjuva parlamentarizmi yoluna yozlaştı. Bununla, Uluslararası Komünist Hareket Çin Komünist Partisi (ÇKP), AEP ve onlarla birlikte giden birkaç marksist-leninist parti ve örgüte indirgendi. Fakat Mao Zedung'un ölümünden sonra ÇKP ve Çin devleti içinde iktidarı gaspeden Deng-Hua güçleri, Kruşçevci politikaları yeni biçimlerde, daha hızlı uygulamaya başladılar. Çok geçmeden AEP de benzer bir yol tuttu. Ve en azından lafta, laf olarak sosyalizm kelimesini kullanan Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkeleri, şimdi artık açıkça pazar ekonomisinde ve burjuva demokrasisinde konakladılar. Bununla Uluslararası Komünist Hareket şimdi dünyanın çeşitli yerlerine dağılmış olan birkaç marksist-leninist partı ve örgüte indirgenmiş durumda bulunmaktadır. Bu yüzyılın ikinci yarısında durmadan ortaya çıkan bu görevlerle karşı karşıya olan Uluslararası Komünist Hareket, şimdi başarısızlıkları altetmek ve yeniden güç toplamak için yoğun çabalar içinde bulunuyor.

Bu yüzyılın başlarında, İkinci Enternasyonal döneminde, dünya sosyalist hareketi neredeyse benzer bir başarısızlığa uğramıştı. O sıralar, o güne kadar Avrupa'da güçlü bir kuvvet haline gelmiş olan sosyaldemokrat hareketin (o günlerde işçi sınıfı hareketine böyle deniyordu) liderliği neredeyse tamamen revizyonizmin ve parlamentarizmin sözcüleri haline gelmişti ve sosyaldemokrasiyi burjuva politikasına yozlaştırmıştı. İşte İkinci Enternasyonal'in ve bizzat 'sosyaldemokrasi' sözcüğünün ihanetle eşanlamlı olduğu bu durumu aşarak Lenin'in önderliğinde Ekim Devrimi başarılı oldu ve Üçüncü Enternasyonal (Komintern) kuruldu. Sosyaldemokrat partilerin yerine tüm dünyada çeşitli ülkelerde komünist ve işçi partileri kuruldu. İkinci Enternasyonal'in Kautskyci liderliğinin terkettiği proletarya diktatörlüğü bayrağı, marksist-leninistler tarafından daha da yükseklere kaldırıldı.

Lenin, kapitalizmin emperyalizme dönüşmesi döneminde dünyadaki yeni durumu ve emperyalist sistemin hareket yasalarını doğru bir şekilde değerlendirmek ve özümsemekte proleter hareket içinde görülen zaaf arka planında İkinci Enternasyonal'in düşüşünü tahlil etti. Aynı zamanda o bunu dünyadaki yeni durumun arka planında Avrupa işçi hareketi içinde işçi aristokrasisinin büyümesine bağladı. Bu yüzyılın ilk yarısı, emperyalizm hakkındaki Kautskyci görüşü reddeden Lenin'in geliştirdiği proleter devrimin teorisi ve pratiği üzerinde yükselen Üçüncü Enternasyonal'in önderliği altında, dünya proleter hareketi için büyük ilerlemeler dönemine dönüştü. Dünya nüfusunun üçte birine sahip ülkelerin sosyalist yola dönüşümünün yolunu açan, tüm kıtalarda güçlü komünist hareketler doğuran, ulusal kurtuluş hareketlerini güçlendiren bu ilerlemeler dünya çapında büyük devrimci fırtınalar kopardı. Fakat bu yüzyılın ortasına gelindiğinde, İkinci Dünya Savaşı sonrasındaki durumda yeni görevler ortaya çıktığında, SBKP ve Sovyetler Birliği'nin liderliği Kruşçev revizyonizmi tarafından gaspedildi ve Marksizm-Leninizm tarafından bir zamanlar reddedilen İkinci Enternasyonal'in pozisyonları yeni biçimlerde yeniden önplana çıktı.

Stalin önderliğinde Üçüncü Enternasyonal'in dağıtılmasından sonra ve Stalin'in ölümü ertesinde Kominform'un atıl hale gelmesiyle, 1957-1960 Moskova Konferanslarında Kruşçevcilere karşı mücadelesiyle ve sonraları daha somut olarak da Büyük Polemik sırasında ortaya koyduğu Genel Çizgi ve diğer belgelerle Marksizm-Leninizmin bayraktarı haline gelmiş olan ÇKP önderliğindeki marksist-leninist güçlerin herhangi bir biçimde uluslararası birliği için hiçbir inisiyatifte bulunulmadı. Altmışların ardından gelen dönemden ve Çin parti ve devlet yönetimlerinin de revizyonistler tarafından gaspedilmesinden sonradır ki, ne kadar küçük de olsa, Uluslararası Komünist Hareket içinde marksist-leninist güçleri biraraya getirme yönünde ilk adımlar atılmaya başlandı. İçinde bulunduğumuz onyılda bu yönde büyük bir bilinçlenme görülüyor. Kruşçevcileri, Dengcileri, "Maoistler"i ve daha başka birçok trendi içinde barındıran bugünkü olağanüstü bozuk ve kafa karıştırıcı siyasi ortamda, ideolojik alanda gerekli olan, sağlam marksist-leninist pozisyonlardan hareketle uzlaşmaz ideolojik mücadele yoludur. Bize Lenin'in işaret ettiği, Üçüncü Enternasyonal'in yoludur. Marksist pozisyonlara kesinlikle karşı olan burjuva ideolojilerinin Marksizm adına yaygın bir şekilde propaganda edildiği bir durumda, Marksizmin temel ilkelerini savunma mücadelesi olağanüstü öneme sahiptir. Marksizmin candamarı ya da özü, somut durumun somut tahlilidir. Marksizmin varlığı ve gelişmesi bu yaklaşıma bağlıdır. Marksizmin temel ilkelerini savunma ve onlar temelinde uluslararası durumdaki değişiklikleri somut bir şekilde tahlil etme temelinde inşa edilen yeni ve devrimci bir birlik, marksist-leninist güçlerin yeni uluslararası birliğinin temeli olmalıdır.

DEVAM EDECEK

TÜRK-İŞ BAŞKANLAR KURULU BİR TOPLANTI DAHA YAPTI:

Değişen bir şey yok! Aynı taş aynı hamam!

11 Eylül'de İstanbul'da Petrol-İş'in genel merkezinde yapılan Türk-İş Başkanlar Kurulu toplantısı, gerek toplantı öncesi ve gerekse de toplantı sonrası yapılan açıklamalarda hiçbir şeyin değişmediğini, bu gidişle gelecekte de değişmeyeceğini bir kez daha gösterdi.

Bilindiği gibi, bu başkanlar kurulu toplantısını satılmış sendika bürokratları topluluğu, Özbekistan'ın başkenti Taşkent'te yapacaklardı. Fakat gerek Türk-İş içindeki reformist sol muhalefetin haklı karşı çıkışları ve gerekse işçilerden gelen tepkiler sonucu bu toplantı İstanbul'da yapılmak zorunda kalındı. Toplantı tabii ki basına kapalı yapıldı.

Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral, 11 Eylül tarihinde yaptığı değerlendirmede, laik cumhuriyete, Atatürk ilke ve inkilaplarına sahip çıktıklarını, parlamenter demokratik(!) düzeni koruduklarını, "Türkiye'ye sahip çıkma" çizgisiyle demokrasiye zarar verecek gelişmeleri önlediklerini savunmaktadır.

Biz, sahip çıkarak savundukları laik demokratik düzenin nasıl bir faşist düzen olduğunu her gün görüyoruz. Susurluk'ta kaza sonrasında ortaya çıkan devlet-çete-mafya üçlü politikası aynı şekilde devam etmektedir. En son örneği, Türk-İş'e bağlı Petrol-İş Sendikası'nda örgütlenen TIBSET işçilerinin haklı direnişinde yaşandığı gibi, hakkını savunan insanlarımız, polis ve jandarma dipçiği altında karakollara doldurulmakta, gözaltında kayıplar hâlâ eski hızıyla devam etmekte, özellikle Kürt ulusuna karşı girişilen asimilasyon ve yok etme savaşında her türlü yönteme başvurulmaktadır.

İşte, Türk-İş'in sahip çıktığı düzen bu düzendir. Dinci faşistlerle devletin resmiyette dine ilişkin "TC'nin dini islam"dır tutumu arasında özde bir fark yoktur.

TC'nin kuruluşundan bugüne kadar sünni mezhebi dışındaki tüm mezheplere ve azınlık dinlere karşı kıyasıya baskı uygulanmış, yer yer devlet destekli katliamlar düzenlenmiştir. En son örneği Sivas katliamıdır. Bunun sorumlusu bu devlettir ve gerçek sorumlular hâlâ yargılanmamaktadır. Ancak, işçi sınıfımız kendi iktidarını kurarsa bu hesap sorulacaktır...

Sendika ağaları, eşel-mobil anlaşmalarını yaparak işçinin enflasyon karşısındaki alım gücünü daha da düşüren sanki Türk-İş değilmiş gibi, Refah-Yol hükümetine çatarak, bu uygulamadan bugün herkesin şikayetçi olduğunu pişkin bir şekilde savunabilmektedirler. Çünkü bu işçi düşmanı, ücretli kölelik düzeninin kaşarlanmış savunucularının yüzlerinin kızaracak bir tarafı kalmamıştır.

Ekonomik Sosyal Konsey'in (ESK) mahiyetinin ne olduğunu bilmiyorlarmış gibi davranan bu MGK'cı sendika bürokratları, Yüksek Planlama Kurulu'nun 2 Eylül günü, eşel-mobil sisteminin geçerli olan toplu iş sözleşmelerinin sona ermesine kadar devam edeceğini açıklamasını, "ESK'e gölge düşürdüklerini" ve bu tavrı takınan hükümeti "şiddetle kınadıklarını" yazarak uşaklıklarını gizlemeye çalışmaktadırlar.

Bu hainler şebekesi, daha dün MGK'nın zorlaması ve sarı ve reformist sendika bürokratlarının desteğiyle de kurulan Anasol-D hükümetinin ardına yaptığı zamlara karşı hiçbir eylem yapmayarak bu uşaklıklarını tam olarak tescillettirdiler.

Bu hainler şebekesi, 1988 yılından bu yana ödenen 4.5 katrilyon lira değerindeki Zorunlu Tasarruf Fonu'nda biriken para ve onun faizinin işçilere geri ödenmesi için **meydanlara çıkma kararı alınıp uygulamaya konulacağı yerde, dişe diş kavga yürütüleceği yerde**, bu paranın acilen(!) ödenmesini ve bu uygulamaya kadar bu fonun özerk ve demokratik(!) bir şekilde yönetilmesini, piyasadaki faizin verilmesini **istemekle yetinmektedirler**.

İstemekle yetiniyorlar diyoruz, çünkü herhalükarda sermaye sahipleri ve onların hükümetteki uşakları istediklerini yapmışlardır. Fakat sendika ağaları işçileri meydana dökme yerine, "biz istedik ama vermediler" şeklindeki açıklamalarla emekçileri uyutmaya devam etmişlerdir. Aynı şey, 250 trilyon liraya ulaşan ve bugün sadece 73 trilyon lirası hesapta kalan ve geri kalanının nerede olduğu bilinmeyen Konut Edindirme Yardımı (KEY) fonu için de geçerli.

Konut Fonu ve Zorunlu Tasarruf Fonu kesintileriyle bunların faizlerinin ödenmesi konusunda kavga yerine istek belirtmekle yetinilirse, tabii ki Anasol-D hükümetinin Devlet Bakanı Güneş Taner gibileri de, bu paralara %5.2'lık gibi komik faizler verecekleri açıklayacaklardır ve bu açıklamalardan dolayı onları kınamak yetmiyor, sokaklara çıkıp istediğini söküp

almak gerekiyor... gerisi ham hayal!!! Ama kavga, işçi sınıfı düşmanı, sermaye düzeninin yamağı sendika bürokratlarının işine gelmez... onu Bolşevik Parti önderliğinde birleşik işçi sınıfı yürütecektir!

Bu hainlerin ve düzenlerinin sonlarını hızlandırmak için sendikalarda daha sağlıklı bir çalışma yürütmeli, bu çalışmayı **komünist ve devrimci sendika fraksiyonları** temelinde yönlendirmeliyiz.

Her iş yerinde, **somut mücadele süreçleri** için oluşturulan ve sendikalı, sendikasız tüm işçilerin seçecekleri ve her an görevden alabilecekleri **Grev ve Mücadele Komitelerini** kurarak çıkarlarımızın patronlara satılmasını engelleyelim. Bu durumda, sendika bürokratları kapalı kapılar ardında anlaşmalar yapamaz hale gelirler!

Sendikal ve ekonomik mücadele; işçi sınıfının en bilinçli kesimini içinde örgütleyerek Bolşevik Parti'yi gerçek bir işçi sınıfı partisine dönüştürme mücadelesiyle birleştirilmelidir. Bu mücadele aynı zamanda, işçi sınıfı hareketinin ülke çapındaki mücadelesini doğru bir raya oturtma ve ücretli kölelik düzenini zor yoluyla parçalayıp yerine İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik İktidarını kurarak Sosyalizm'e ilerleme mücadelesiyle birleştirilmezse, amaçsız kalır ve pasifize olmaya mahkumdur.

Ama hiçbir sınıf bilinçli işçi bunu istemez... İşte bunun için saflarımızı sıklaştırmalıyız! İçinde sendika bürokratı olmayacak olan, sömürüsüz, sınıfsız, yeni bir dünya kurma kavgası için ileri atılalım!

TÜRK-İŞ İÇİNDEKİ MUHALEFET ÜZERİNE...

"Türk-İş Başkanlar Kuruluna" başlıklı İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu (İİSŞP) imzalı bir bildirge yayınlandı.

Amaçlarını, bildirgenin en arka sayfasının bitiş bölümünde şöyle açıklamaktaydılar:

"Amacımız, Türk-İş Başkanlar Kurulu çalışmasına müdahale değil, tersine örgütümüzün ileriye taşınması ve güçlendirilmesi noktasında görüş ve önerilerimizdir."

Aslında, işçi düşmanı yüzü iyice ortaya çıkan Türk-İş'li sendika bürokrasisinin çalışmasına müdahale etmemek, sadece görüş ve önerilerde bulunmak, işçi sınıfına yapılan en büyük haksızlıktır.

Düşünün ki, bir platform kendisini sınıfın çıkarlarını savunmakla görevli kılacak ve ama yukarıda eleştirdiğimiz şekliyle sınıfa ihanette elinden geleni ardına koymayan bir sendika bürokrasisi şebekesinin çalışmasına müdahaleyi önüne görev olarak koymayacak! Böylesi bir platform ne oran sınıf temsilciliğini yerine getirecek? Zaten onlar da ortaya koydukları görüşlerle Türk-İş'e alternatif bir çalışma biçimini önermediklerinden, yer yer taleplerini Türk-İş Başkanlar Kurulu da kabul etmektedir. Mesela, eşel-mobil sistemi yerine "altı aylık enflasyon" oranında zam talebleri kabul görmüştür.

Yine bu arkadaşlar, Türk-İş yönetimini karşılarına alıp ona alternatif olacaklarına; *"Türk-İş ciddi bir şekilde tarihsel sorumluluk ve görev bilinci içerisinde demokrasi mücadelesini ele almalı ve aktivitesini güçlendirmelidir."* talebinde bulunarak olmayacak duaya amin demektedirler. Türk-İş yönetimi demokratikmi ki, ondan demokrasi mücadelesi beklenmektedir.

Kürdistan'da yürütülen savaşa tam destek sunan Türk-İş değil midir? Sokak ortasında insanlarımızın kurşunlamasına "terörizme karşı mücadele" adı altında destek sunan bu yönetim değil midir?! Sendikal örgütlenme için mücadele eden sınıf bilinçli sendikacıların ve işçilerin işlerinden atılmasına göz yuman ve yer yer kendisi onay veren bu yönetim değil midir?!! Aslında bunları uzatmak mümkün ama gereksiz... İşçi düşmanlığı artık görünen köy kılavuz istemez misali açık olan bir bürokratik sendika yönetiminde, demokrasi talebinde bulunacak kadar basiretsiz olan bir muhalefetin sağlam bir muhalefet olmadığı

Kendisi patron olan bu sendika ağaları kime karşı kavga verecekler?

Bakın Bayram Meral'ın bilinen mal varlığı, yani serveti ne kadar:

**** Antalya Konyaaltı Plajı arkasında Türk Petrolleri bitişiği Doğan Balta, Cahit Erhan, Nejat Erdem ve Nejat Yapıcı hisseli çok büyük bir arsa,***

**** Altınova'da iki villa, büyük bir arsa,***

**** Yenimahalle tapusuna kayıtlı Çayyolu arsaları: 8 adet,***

**** GOP'ta ev,***

**** Mesa Koru'da Mimoza Blok, 6. katta boşanan kızının üzerine ev,***

**** İstanbul'da Ahmet Acar'dan aldığı 4 adet daire, Zekeriya Köy'de, Sarıyer'de Avarlar Sitesi (Uyum Sitesi) ve Beykoz'da villalar,***

**** 65 milyar değerinde Mesa Koru'da villa,***

**** İstanbul Levent'te Kemal'in oturduğu ev,***

**** Bilkent'te iki villa,***

**** Karum'da iki dükkan,***

**** 35 milyara Mustafa Meral'e Rüzgarlı'dan alınan dükkan,***

**** Zonguldak'ta iki oğlunun –Mustafa ve Kemal Meral– 11 milyar 250 milyon hisseli "Gazola Konfeksiyon Ürünleri ve Sanayi Ticaret A.Ş." adlı tekstil fabrikası.*** Bu işletmede 800-1000 arası işçi çalıştırılmakta, bunların bir bölümü 18 yaşından küçük ve sigortasız çalıştırılmaktadırlar.

İşçi düşmanlığı yapmayan, işçilerin hakları için onlarla birlikte çalışan dürüst, sınıfının savunucusu bir sendika önderi, herhalde bu servete sahip olamaz! Ancak, işçi sınıfını gizli toplantılarda satanlar, kapalı kapılar ardında görüşmeler yapanlar, bu sömürü düzenine yalakalık yapan sendika bürokratları, işçi olarak başladıkları çalışma hayatlarında böyle servetlere sahip olabilmektedirler. Bu bozuk düzenin yıkıntılarına sendika bürokrasisinin yıkıntıları da eklenecektir.

"Düşünceye özgürlük" eylemi devam ediyor!

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi, her Pazartesi günü yaptığı "Düşünceye Özgürlük" eylemini 15 Eylül'de de devam ettirdi.

Pazartesi günü Galatasaray Postanesi'nin önünde bir araya gelen az sayıda insan, düşüncenin suç sayıldığı bu faşist ülkede, her şeye inat ve polisin tüm psikolojik ve fiziki baskılarına da aldırmadan bir basın açıklaması yaptı ve ardından, eyleme katılan tek tek bireylerin Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne protestolu postakartı göndermesiyle eylem sona erdi.

Eyleme yüzeysel bakıldığında, bu gibi eylemlerle neyin elde edilebileceği sorulabilir... Fakat burjuvazinin yeni dünya düzenini işçilere emekçilere tek alternatif olarak sunduğu günümüzde, bu bozuk düzende düşünce özgürlüğünün bile olmadığını, toplumun emekçi kesimlerine her hafta bıkmadan basın üzerinden ve kitlesel bir şekilde anlatmaya çalışmak bir görevdir. Hele evinde ya da kahve köşelerinde oturup zaman öldüren çok sayıda yorgun demokratın bulunduğu bu dönemde, polisin her türlü baskısıyla karşı karşıya kalma pahasına bu ve benzeri eylemler yapmak olumludur.

Tabii ki, bu eylemlerin yeterli olmadığı, TBMM denilen bu ahırdan düşünceye özgürlük için gerçek anlamda bir yasanın çıkmayacağının bilincinde olmak gerekiyor! Ama yine de bu eylemi burjuvazinin teşhiri için kullanmak, bugün varolan bu yasaların, İHD'nin de açıkladığı gibi, Mussolini'nin faşist anayasasından alındığını ortaya koymak gerekli ve doğrudur. Ancak bu gibi eylemler, faşist devleti yıkma mücadelesiyle birleştirilmelidir. Bunun için de BP'nin güçlendirilmesi, gerçek bir işçi partisine, kitle partisine dönüştürülerek iktidara doğru yürümesi gerekmektedir.

Demokratik mücadelenin sosyalizm için verilen siyasal mücadeleyle birleştirilmediği ve burjuva pasifizmine karşı yönelmediği sürece amacına ulaşamayacağı temelinde yığınlar eğitilmelidir. Biz bunu yapıyoruz ve yapmaya devam edeceğiz.

18.09.1997
İstanbul'dan
bir BP taraftarı.

1986

gün gibi açık değil mi?

Zaten gerçek bir alternatif olmadıklarını, Türk-İş yönetiminden, *"Özelleştirmeye karşı, örgütlenme önünde duran 2821, 2822 ve 1475 sayılı iş kanunu ve 8 saatlik işgünü, sendika, sigorta hakkı"* gibi talepleri –ki bu taleplere lafta sendika bürokratları da karşı görünmezler– istemekle göstermektedirler.

İİSŞP adı altında biraraya gelen bu sözde muhalifler, yıllardır gerçek bir alternatif olamamışlardır. Her şeyden önce bu platformun kendisi bürokrattır. Çünkü, savunuculuğunu yaptığını iddia ettiği işçi sınıfının tek tek unsurlarını bile toplantılarına katmaktan korkan bu platform, ne kadar işçi sınıfının en azından bir bölümünün temsilciliğini yüklenebilecektir. Yine işçi sınıfı adına bir yerlere varma, bir şeyler yapma iyi niyet açıklamalarının ötesine fazla geçilememektedir.

Başkanlar Kurulu toplantısı öncesi gerek Tuzla Deri-İş'ten mücadeleci arkadaşların gösterisi ve gerekse Yol-İş üyesi bir grup karayol işçisinin de tepkisi dile getirmesi iyidir ve fakat çok yetersizdir. Bunu Türk-İş Başkanlar Kurulu Toplantısı sonrasında kamuoyuna sunulan kararların açıklanmasında da gördük.

Türk-İş'te örgütlenme önünde duran duvarların yıkılması için mücadele talebinde bulunanlar, sayıları milyonlarla ölçülen işçilerin çalıştığı İstanbul'da hangi mücadele deneyiyle örnek olabilmişlerdir?! Arada sırada, bir direnişe birkaç yüz işçiyle destekte bulunmak yeterli midir? Hayır! Bu kendini, Başkanlar Kurulu çalışması sırasında yeteri kadar işçinin desteğinin alınmamasında göstermiştir.

Arzumuz, tabanda örgütlenme ve sendikalar içinde çalışmada, görüşlerimizin çıkış noktası olarak dikkate alınması, incelenmesi ve alternatif mücadele araçları olarak kullanılmasıdır!

18.09.1997
İstanbul'dan bir BP taraftarı. ▲

GERÇEK BARIŞ İÇİN SAFLARA!

Barışçı olmak, barıştan yana olmak, barış için mücadele vermek ve barış için savaşmak... Bir de bunun karşısında barışın düşmanı olmak...

Geçtiğimiz günler özellikle BARIŞ hakkında en fazla konuşulan bir konu oldu...

Dünya Barış Günü'nde, neredeyse herkesin barışçı görünmesi, ya da barıştan yana olması ilginçti... Öyle ya, yeni dünya düzeninde, aslında barışın başdüşmanları olan ve bugün Birleşmiş Milletler kurumunda yeralıp onu yönlendiren ve bir dizi ülkede savaşları kışkırtan emperyalist devletler, emperyalizme bağımlı bir dizi devlet de barışçı görünmek durumunda!

Bir dizi ülkede işçi sınıfının sendikaları olduğu iddiasıyla ortaya çıkan sarı, reformist sendikalar ve onların yöneticileri de barıştan yana...

Konuşulduğunda işçiler, emekçiler de –belli sayıda kafatasçı, ırkçı faşist hariç– hepsi neredeyse barışçı!

Kısacası, at izinin it izine karıştığı günümüzde, lafta ve görünüşte hemen herkes barışçı. Ama dünyanın neredeyse yarısını oluşturan birçok ülkede irili ufaklı bir dizi savaş yürümektedir, bizde de olduğu gibi!

Demek ki, sahte barışçıların ortaya bulunup çıkarılması gerekmektedir. Yoksa bu kadar barış yanlısına, barış taraftarına rağmen, bu kadar çok kanlı savaş yürümez ve milyonlarca insan bu savaşlarda hayatını yitirmez!

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de bu böyle! 1 Eylül, Dünya Barış Günü için ismi sayılamayacak kadar çok grup, örgüt, parti, kurum ve kişi, artık –neredeyse 15 yıldır yürütülen– savaşın bir son bulması; kardeşlik ve barış ortamının yeniden sağlanması için meydanlara çıkacaklarını ve bunun için mücadele edeceklerini belirttiler, çeşitli araçlarla kamuoyuna açıkladılar.

Avrupa'dan yola çıkıp İstanbul'a oradan da Diyarbekir'e gitmesi düşünülen "Musa Anter" Barış Treni'nin ortaklaşa karşılanması için yapılan çalışmalar da buna dahildi. İşe, 31 Ağustos'ta Kadıköy İskele Meydanı'ndan "Barış Heyeti"nin uğurlanacağı açıklanarak başlandı. Genel-İş 1 no'lu şubesinden 6 no'lu şubesine kadar hepsi çağrı yaptı. Bir dizi sendika, ki bunlar içinde DİSK de vardı –onlar da güya barışçı!– İstanbul Halkevleri, bir dizi oda, sadece isimleriyle ünlenmiş legal partiler, İHD hemen tüm sol görüntüye sahip olan yapılanmalar, bu yönlü açıklamalarda bulundular.

31 Ağustos günü ve sonrası:

Sendikaların çağrı yaptığı saatte, Kadıköy İskele Meydanı'na gittiğimizde kimsecikler yoktu. Ama Birleşmiş Milletler'de temsil edilen faşist TC'nin Sahil Güvenlik Kuvvetleri denizde, binlerce Toplum Polisi ve Özel Timler ve 10 cemseye yakın –JİTEM destekli olma ihtimali büyük olan– komando eri hazır bekletiliyordu.

3-5 kişilik bir barışçı grubundan mitingin Kadıköy-Salı Pazarı'nda olduğunu öğrendik ve oraya gittik. Yol boyunca yine bol miktarda itli-mitli güvenlik önlemleri alınmıştı. İlk iki kontrolden sonra alana girdik. Alanda konuşmalara başlanmıştı.

Kitle sayısı tahminimizce en az 5-7 bin arasında olmasına rağmen, EMEK gazetesi bunu 15 bin olarak yazabilmiş... Fakat öyle olsa bile, nüfusu artık zor sayılabilen ve bizim bilgilerimize göre çoktan 15 milyon civarında olan bir şehirde katılımın çok az olduğunu kavramak zorundayız. Ne yazık ki, bir kez daha, sahte barışçıların şu anda akan kanın durmasına hizmet edeceğini düşündükleri bir eylem için bile özveriden kaçındıklarını, yine sözlerinde durmadıklarını gördük!

Miting alanında dört döndük. Niye mi? Acaba umudumuz olanlardan bir haber var mı? Yoksa alanda gördüğümüz genel görüntü her şey mi diye...

Çünkü o kadar legal sosyalist, milliyetçi reformist dolaşıyordu ki, artık kendimizi tutamadık ve *"Savaşa hayır, barış hemen şimdi!"* sloganını attıklarında, az sayıda olmamıza rağmen, her gittiğimiz yerde, ***"Barış için devrim, devrim için savaş!"*** sloganını attık. *"Yaşasın halkların kardeşliği!"* sloganını birlikte attık, ama bu yetmez diyerek *"Yaşasın Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı!"*, *"Bolşewizme serkeve!"*, *"Halkların kardeşliği için tek yol devrim!"* sloganlarını haykırdık. Az sonra, "Partiya Bolşewik-Kurdistana Bakur"un kuşlamalarının meydanda atıldığını gördük ve yalnız olmadığımızı düşünerek sevindik. (...)

Herkes legalizmin peşine takılmış, yerel milliyetçilere yamanmaya çalışırken bizler doğru görüşleri, doğru araçlarla kitlelere götürmeye çalışıyoruz ve Bolşevik Parti ağını örerek giderek güçleniyoruz. Eğer bu çalışmalarımızı daha da güçlendirebilirsek, uzun vadede yığınsal bir güç haline de gelebiliriz. (...)

Birleşmiş Milletler'in özellikle emperyalist büyük devletlerin elinde bir oyuncak olduğunu ve onların sömürü sisteminin yararına dünya halklarının köleleştirilmesi uğrunda kullanıldığını; bundan dolayı da gerçek barışın ancak faşist TC devletinin devrimle yıkılması sonucunda sağlanacağını bizzat bu devrimin önderliğini yaparak gösterme göreviyle karşı karşıyayız!

Bu gerçeği bıkmadan, usanmadan yığınlara anlatmalı ve bu temelde partilerimizin güçlenmesi için elden gelen tüm çabaları sarfetmeliyiz!

Bu görev bizimdir, görevine tüm gücünle sarıl!

03.09.1997

Bir Bolşevik Parti taraftarı. ▲

Barış şenliği yapıldı...

21 Eylül günü, Rumeli Hisarı'nda düzenlenen 4. Barış Şenliği yaklaşık 3 bin kişinin katılımıyla gerçekleşti.

Şenlik esas olarak Sarıyer Halk Evi tarafından örgütlendi. Şenlik, Rumeli Hisarı'nda önce Sarıyer'in üç mahallesinde daha yerel programlar temelinde yapılacaktı. Hava şartlarının uygunsuzluğu yüzünden sadece bir mahallede yaklaşık 400 kişinin katılımıyla yapıldı.

Şenliğin hazırlık aşamalarında Ordu, Giresun, Sivas gibi yörelerden kopup gelenlerin İstanbul'da kurdukları bazı köy ve yöre dernekleri de katkı sundular. Rumeli Hisarı'ndaki şenlikte bu derneklerin adlarının anılmaması, her şeyin Halk Evlerine mal edilmesi yanlıştı.

Bu şenlikte Grup Dalga, Koma Amed, Musa Eroğlu ve Yavuz Bingöl kendi sanat anlayışlarına göre dinleyicilere sesleneceklerdi.

Tabii ki her grup, kişi kendine göre propaganda yapıyordu. Yeni bir grup olan Grup Dalga açılışın hemen ardından çıktı ve demokratik, yer yer devrimci propaganda yaptı. Koma Amed "Rojbaş Gerilla" gibi türkülerle kitleyi selamladı. Musa Eroğlu ise "Halil İbrahim"in yanısıra "Suna boylum"u söylemeden edemedi, hele "Ya Hızır" şeklindeki deyişi de alevi kesimi coşturdu. Yani fastivalde amaç para kazanıp Sarıyer'de bir sağlık evi yapmak olunca, düzenleyiciler, daha çok seyirci belasına her renkten sanatçıyı getirmek "zorunda" kalıyorlar.

Böylece, festivalin esas amacı olan *"Barış Hemen Şimdi!"* düşüncesi, arka planda kalmış oluyor.

(...)

Aslında bu gibi yerlerde daha iyi propaganda yapma olanağı var ve biz bunu daha iyi kullanmak için giderek daha da ustalaşıyoruz. Gerçek barışın sağlanması için devrim gereklidir ve küçük burjuva radikalliği bunu gerçekleştiremez. Olsa olsa Nikaragua misali bir geçici barış olabilir.

Savaşın bir daha gelmeyeceği bir düzen kurmamız için, bu düzeni yıkmada işçi sınıfına ve emekçi yığınlara önderlik edecek, mücadelenin olmazsa olmaz önderi Bolşevik Parti'nin inşa sürecinin daha da hızlandırılması ve güçlendirilmesi gerekmektedir. Bu görev için her yoldaşımız kollarını sıvamalıdır. Sadece yoldaşlar değil, her sempatizan, her gerçek barışsever bunu kendisine görev olarak kavramalıdır.

Haydi hep birlikte bu görevi yerine getirmeye!

22.09.97

Bir Bolşevik Parti taraftarı. ▲

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) 6. Kongresini ve kararlarını tanıtma toplantıları üzerine...

6. Kongremizin almış olduğu kararları, yurtdışında, devrimci kamuoyuna tanıtma toplantıları Bochum, Stuttgart (Almanya), Hohenems (Avusturya), Lyon (Fransa) şehirlerinde yapıldı.

Bu tanıtım toplantılarından önce, Haziran ayından itibaren 6. Kongremizi tanıtmak için aktif kampanyalar yürütüldü. Yurtdışında bulunduğumuz her alanda 6. Kongre kararlarının yayınlandığı Bolşevik Partizan dergisinin 111. sayısının geniş bir şekilde dağıtımı yapıldı. Bolşevik Parti 6. Kongre bildirisi geniş bir şekilde dağıtıldı. Bulunduğumuz alanlarda yazılama ve pullamayapıldı. Bir dizi alanda da kuşlama yapıldı. Bu aktif kampanyanın ardından Eylül ayından itibaren de devrimci kamuoyuna açık toplantılar gerçekleştirildi.

Toplantılar, dünya ve Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrim şehitlerinin anısına saygı duruşu ve gündem açıklamalarının ardından başladı. Dünyada, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de siyasi durum ve görevlerimiz hakkındaki açıklamaları, Kongrenin aldığı kararların tek tek açılımları izledi. 1,5 saate varan bu ilk bölüm, katılanlar tarafından ilgi ve dikkatle dinlendi. Anlatım bölümü içinde yoldaşlarımızın okudukları şiirler programı daha da zenginleştirdi.

Bu toplantılara katılanlar davetiye temelinde çağrılmıştı. Toplantıların bazılarına diğer devrimci örgütlerin taraftarları da katılmışlardı. Katılan bu kişiler örgüt adına söz alıp konuşma gereği duymadılar.

Anlatım bölümü üç ayrı konudan oluşuyordu: Dünyada siyasi durum, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de siyasi durum, 6. Kongre'de alınan kararların açımlanması... Her bölümden sonra sorular soruldu. Sorulara verilen yanıtlardan sonra tartışma bölümüne geçildi Tanıtım toplantıları Enternasyonal marşının söylenmesiyle kapatıldı.

Toplantılarda, kendisine devrimciyim diyen örgütleri bizim özel olarak neden çağırmadığımız sorusu soruldu. Biz, herşeyden önce, 6. Kongremizin aldığı kararları kendi taraftarlarımıza kavratmayı esas alıyoruz. Devrimci örgütler gelirse onlarla da tartışmayı yürütürüz ancak bizim özel olarak şu

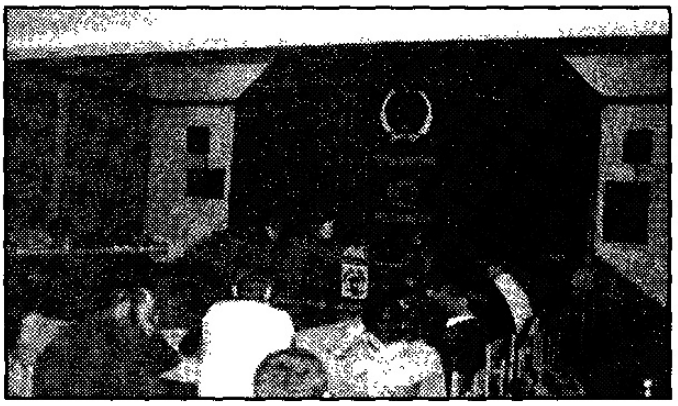

ya da bu örgütü çağırma diye bir sorunumuz yok. Fakat bazı alanlarda çalışma yürüten yoldaşlarımız devrimci örgütlerin bazılarını toplantılara çağırdılar. Örneğin Lyon'da toplantıya katılan ve kendilerini bir örgütün taraftarı olarak tanıtanlar, bizim anlattıklarımız üzerine, 6. Kongre'de alınan kararlar üzerine tek laf etmediler. Onlar, bizim "küçüklüğümüz" ve pratikte Kuzey Kürdistan-Türkiye'de olmadığımız üzerine laflar ettiler. O kadar ileri gittiler ki, bizim nerede olduğumuzu, hangi sendikada çalıştığımızı, ne iş yaptığımızın toplantıda açıklanmasını istediler. Onlar toplantıyı bu yöne çekmeye çalıştılar. Fakat bizim bu anlamda kendimizi ispatlama diye bir sorunumuzun olmadığı, arkadaşların niyetlerinden bağımsız olarak sorduğu bu tür sorulara verilecek somut cevapların ancak hakim sınıfların işine yarayacağı ifade edildi. Toplantıyı istedikleri yöne çekme başarısını gösteremeyen bu arkadaşlar toplantıyı sessizce terketme yolunu seçtiler.

6. Kongre'yi tanıtma toplantıları, partimizin siyasi çizgisinin doğruluğunu bir kez daha göstermiştir. Çünkü biz, bolşevizmi savunuyoruz.

6. Kongremiz zaferle sonuçlandı.

6. Kongremiz, 2000'li yıllarda emperyalist barbarlığa karşı bolşevizmin zaferinin temellerini sağlamlaştırdı. Partimizin 6. Kongresi, önümüze onurlu görevler koydu. 6. Kongremiz bu çizginin yaşama geçirilmesi için tüm yoldaşlarımızı daha fazla özveriye çağırıyor.

Haydi yoldaşlar, bolşevizmin bayrağını yükseklerde dalgalandıralım!

Haydi yoldaşlar, tüm gücümüzle kavganın engin denizine atılalım!

Haydi yoldaşlar, bolşevik saflarda örgütlenelim!

Haydi yoldaşlar kavgaya, mücadeleye!

Yaşasın 6. Kongremiz!

2000'li yıllar bolşevizmin olacak!

Yaşasın Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)!

Yaşasın proleter dünya devrimi!

Yaşasın sosyalizm, komünizm!

Bolşevizm yenecektir!

22.10.1997

Bir BP taraftarı ▲

3 EKİM – "ALMANYA'NIN BİRLEŞME GÜNÜ"
VATANDAŞLAR İÇİN BAYRAM GÜNÜ MÜ? HAYIR!

Bu bayram yalnızca hakim sınıfın bayramıdır!

Federal Almanya Cumhuriyeti'nde 7 yıldır Doğu Almanya'nın ilhakı kutlanıyor. 7 yıldır, sermaye ve siyasetin kodamanları, her yıl daha görkemli törenlerle zaferlerini kutluyor. Bu yıl Stuttgart'ta yapılacak merkezi kutlamaların "harika bir bayram" olacağını, "Almanya'nın her alanından Almanya'nın teknik üstünlüğünü gösterecek bir sergileme" yapılacağını ilan ettiler. Herzog'dan Kohl'a bütün kodaman politikacılar boy gösterecekler. Bush da geleceğini bildirdi. "Ekonomi kuruluşlarının destekleri sayesinde" bu gösterilerin "vergi mükellefleri için hiçbir ek yük getirmeyeceği", "eyalete beş kuruş masrafı olmayacağı" ilan edildi. Internet'te bu destek sağlayan kuruluşların isimleri de liste halinde sayılıyor. En başta da tabii Daimler Benz ve Deutsche Bank'ın ismi geliyor. Ve onların gerçekten de bayram etmek için yeter nedeni var.

7 yıl Birleşik Almanya: – Emperyalist Büyük Güç Almanya'nın gücünün daha da arttırılmasının 7 yılı

//Yeniden Birleşme" sayesinde Almanya hem coğrafi alan olarak, hem iktisaden ve siyasi olarak, hem de askeri olarak daha da güçlendi. Almanya yüzyılın başından beri emperyalist büyük güçlerden biridir. Fakat İkinci Dünya Savaşı ertesinde bu büyük güç yenilmiş ve yerle bir edilmiş bir durumda idi. Fakat Stalin'in 1944'te söylediği gibi "Tarih, Almanya'nın yenilginin yaralarını sarması ve eski gücüne yeniden kavuşması için 20-30 yıllık bir zaman diliminin yeteceğini gösterdi." Bugün Almanya "nihayet" yeniden eski egemen konumuna kavuşmuştur. Elinde dünya hegemonyası için dalaşın bütün araçları vardır – bütün dünyada askeri müdahale gücüne sahip bir ordu, atom silahı üretme yeteneğine sahip reaktörler de dahil. Ve artık hakim sınıf sözcüleri bunu gizleme ihtiyacı da duymamaktadır. Kohl daha 1991'de "Almanya'nın artık tarihle hesaplaşmasını tamamlamış olduğunu ve gelecekte açıkça bir dünya gücü olarak oynayacağı rolünü oynaması gerektiğini" açıklamıştır. Kinkel de 1993'te Almanya'nın "iki kez yitirdiği tarihi rolünü bulması gerektiği"ni açıklamıştır. Alman ordusu "nihayet" en ön cephede savaşabilmektedir. Ve bu ordu örneğin Yugoslavya'yı eskiden tanımaktadır. Tabii 'içbarış' sağlamada da ordunun yapacağı işler var. Halkın orduyu kabul etmesi, kendi ordusu olarak görmesi için geçenlerde büyük gürültü ile yapılan "Kanal cephesinde konuşlandırılma" (Burada kastedilen sel baskınları sırasında, ordunun kanalların taşmasını engellemek için yaptığı çalışmalardır) büyük reklam olmuştur. Fakat kimse kuşku duymasın ki, "içerideki" konuşlandırma yalnızca bu gibi olaylarda ordunun devreye sokulması ile kalmayacaktır. Hakim sınıf, sınıf mücadelesinin yükselmesi halinde bu orduyu içsavaş ordusu olarak işçilerin- emekçilerin üzerine sürecektir. Ordunun görevi "Al-

manya'nın hayati çıkarlarının korunması", "dünya çapında hammadde yatakları ve pazarlara engelsiz ulaşımın sağlanması"dır. Bunun için gerekli düzenlemeler geçen yıl NATO çerçevesinde yapılmıştır, NATO'nun "doğuya genişlemesi" bütün hızıyla sürmektedir, Çekistan %80 satın alınmış durumdadır... Almanya emperyalist ittifakın MERKEZİ ALANI durumuna yükselmiştir. "Maas'tan Memel'e Almanya" yoldadır. (Maas ve Memel Almanyanın alan olarak en geniş olduğu dönemdeki batı ve doğu sınırını belirleyen nehirlerin adıdır. ÇN)

Yükselen kârların 7 yılı... İçte faşistleşmenin yükselmesinin 7 yılı...

Biz işçilerin ve emekçilerin ekonomik ve demokratik hakları her gün kısıtlanıyor. Bu yolla bu emperyalist güç bizim sırtımızdan güçleniyor. Bir yanda kapitalistlerin rekor düzeyde kârları, öbür yanda rekor düzeyde işsizlik var! Düşen ücretler, yükselen iş saatleri, toplu sözleşme düzeninin dibinin oyulması, hastalık durumunda ücret ödenmesinin durdurulması... vs. Bütün bunlar bizim zorlu mücadelelerle kazandığımız hakların tırpalanması anlamına geliyor. Almanya'nın, ABD, İngiltere, Fransa, Japonya vs. gibi emperyalist güçlerle dünya hegemonyası için dalaşması, elini kâr amacıyla dünyanın her alanına uzatması, Alman sermayesinin var olan konumunu güçlendirmeye çalışması emperyalizmin tabiatına uygundur. Bunu yapabilmek için onların "vatan cephesinde sükûnet"e ihtiyaçları vardır. Bugün protesto henüz rüşeym aşamasında olsa da, her geçen gün daha fazla işçi grevlerle, gösterilerle, işletme işgalleri ile 'artık yeter' diyorlar. Bu durumda, emperyalist sermaye açısından, geleceğin garanti altına alınması için yeni tedbirler gereklidir. Yabancılar Kanunundaki sertleştirmeler daha yeni yapılmış olmasına rağmen, şimdiden daha da sertleştirmek için hazırlıklar yapılıyor. Diğer ülkelerden siyasi takibata uğradıkları için Almanya'ya siyasi sığınmacı olarak gelenlerin daha çabuk sınır dışı edilmesinin yolları aranıyor. Burada yabancı olarak korsan bir gösteriye katılan "misafirlik hakkı"nı yitirmiştir deniliyor, ve bu gibilerin sınır dışı edilmesi için yargı hükmü şartı ortadan kaldırılmak isteniyor. Amsterdam'da son yapılan Avrupa Birliği zirvesinde Almanya "iltica sorunlarında" veto hakkını dayattı ve aldı. Avrupa Birliği sınırları içinde çok övülen "serbest dolaşım" bu sınırlar içinde yaşayan yabancılar için hak olmaktan çıkarılmak isteniyor. Kohl bunun "bir parça kendi kendini korumak" olduğunu, "ulusal bir sorumluluk" olduğunu söylüyor. Ve faşistleşme yürüyor. Ağustos sonunda "dinleme saldırısı" yasallaştı. İçişleri Bakanı'nın bu bağlamda yorumu şöyle: "Almanya için iyi bir gün, iç güvenlik için iyi bir gün." Böylece "konut dokunulmazlığı" rafa kaldırılmış oluyor. SPD ve Yeşiller de bu rezilliği "Demokrasi ve hukuk devletinin bir zaferi" olarak kutluyorlar. Antifaşistlere, sol radikal ve devrimci muhalefete yönelen baskılar da yıldan yıla artıyor. Bugünlerde New York polis şefi Bratton Almanya'da tur atıp konferanslar veriyor ve huzurun nasıl sağlanabileceği konusunda öğütlerini sıralıyor: Bütün merkezi meydanların tam bir kamera kontrolü; her an her yerde yargı hükmü olmaksızın sürekli aramalar vb. Öyle ya, 'suçlular' her zaman her yerde olabilir!!! Kanther bu önerileri hayranlıkla izliyor. Ve büyük şehirlerde "pilot projeler" öneriyor. Bu arada tabii "Komşuların sosyal kontrolü"ne de çağrılar yapılıyor, "Bilgi hattı" adı altında, gammazlık, ihbarcılık kışkırtılıyor. Sınır Koruma Muhafızları sınırları büyük şehirlerde korumaya başlıyor. Yerel yargı hızlandırılıyor, polis-yargı işbirliği güçlendiriliyor. Makineli tüfekli polisler, "topluma yakın polis çalışması" adı altında –Hannover'de Ağustos ayından bu yana yapıldığı gibi– halkın arasında dolandırılıyor.

Direniş için yeter neden var!

Bu sistemde önümüzdeki tek alternatif ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya da kararlı direniştir. Mücadelemiz sistemin temellerine, kapitalizme ve emperyalizme yönelmelidir. Esas olan budur. Kötülüklerin kaynağı bazılarının iddia ettiği gibi "ulus ve pederşahilik" değil, kapitalizm ve emperyalizmdir. Kapitalizmde her zaman pederşahi baskı olacaktır ve her zaman egemenlerin milliyetçiliği olacaktır. Bunlar burjuvazinin elinde kendi çıkarları için kullanılan araçlardır. Yine bazılarının 3 Ekim'le ilgili bildirilerinde söylediklerinin tersine "ulusal anlaşma... toplumun bütününü, bütün katmanları" kapsamamıştır. Bunu söyleyen, hakim sınıfların demagojisini olumluyor demektir. Milliyetçilik ve şovenizm öncelikle hakim sınıfın işidir. Onlar bununla kendi çıkarlarını bütün halkın çıkarları imiş gibi göstermeye çalışmaktadır. Irkçılık ve seksizm yoluyla da onlar bizi birbirimize, çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçileri birbirlerine karşı kışkırtmaktadır. Onlar böylelikle kârlı işlerinde bizler tarafından rahatsız edilmekten kurtulmaya çalışmaktadır. Bu onların bizim sınıfımıza karşı sınıf mücadelelerinin bir parçasıdır. Biz sömürülenler ve ezilenler ortak bir düşmana sahibiz. Bu düşmanın adı emperyalizmdir. Ancak Almanya'nın emperyalist sistemine karşı mücadeleye atılır, onun aracı Alman devletini sosyalist devrimle parçalar ve tarihin çöplüğüne atarsak, köklü bir değişiklik mümkün olur. Ancak o şartlarda ezilenler olmaktan kurtulup, sosyalist bir toplumu kurabiliriz.

Bundan 80 yıl önce bu kurtuluş yolu gösterildi! Sovyetler Birliği'nde işçiler-köylüler-askerler kendi sınıflarının partisi olan Komünist Partisi önderliğinde muazzam bir devrimle sömürücü hakim sınıfların devlet aygıtını parçaladılar, proletarya diktatörlüğünü kurarak, emekçiler için kapsamlı sosyalist demokrasiyi gerçekleştirdiler. Ekim'in yolu bizim yolumuzdur, onun hedefi bizim hedefimizdir! Örgütlenelim ve yeni Kızıl Ekimler için mücadeleye atılalım!

Alman sermayesi ile ve Alman devleti ile uzlaşma yok!

Emperyalizme ölüm!

Yaşasın Sosyalist Devrim!

Sınırlar uluslar arasında değil, altla üst, ezilenle ezen, sömürülenle sömüren arasındadır!

HERŞEYE RAĞMEN

Bolşevik Parti Almanya'nın inşası

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

11. Divê tewrê proleterya Tirk ya bi zanîna çînî li hember tevgera mîllî ya Kurd çawa be?

Berî her tiştî em diyar bikin ku, ji çi mîlliyetî dibe bila be, proleterya Tirkiyê ya zanyar wê di bin ala netewekariya bûrjûvaziyê cî negre. Bi gotina hevrê Stalîn:

"Ala proleterya zanyar bixwe ya hatiye ceribandin heye û ne hewce ye ew di bin ala bûrjûvaziyê de teva ref be".

Ya duem, ji çi mîllîyatî dibe bila be, proleterya Tırkiyê ya zanyar wê ji bo koma karker û gundiyan li dor ala xwe kombike bixebite, wê ji hemû tekoşînên çînên kedkaran re pêşengiyê bike. Wê dewleta Tırkiyê ji xwe re bingeh bigre, hemû karker û kedkaran yên ji hemû netewên di nava Tirkiyê de, di nava rêxistinên wanê hevbeşê çînî de bike yek.

Ya sêem, mîlliyêtê wî çi dibe bila be, proleterya Tirkiyê ya zanyar wê alîkariya naveroka demokratîka gelemperî ya tevgera netewî ya Kurd ya berê xwe dide zilm, zordarî û îmtiyazên çînên serdest yên Tirk, ya rabûna her cûre zordestiya netewî û wekheviya netewan hedef digre, bêşert û şûrt bike. Wê alîkariya tevgerên mîlliyetên din yên bindest di eynî alî de bin tûnî û bê şert û şûrt bike.

Ya çaremîn, mîlliyêtê wî çi dibe bila be, proleterya Tirkiyê ya zanyar, wê di tekoşîna bûrjûvazî û axên erdan yên ji cûr bi cûr mîlliyetan ji bo serdestî û îmtiyazên xwe dimeşîne, bi temamî bê alî bimîne. Proleterya Tirkiyê ya zanyar, wê qet nebe alîkarê mêla ku di tevgera netewî ya Kurd de berê xwe dide xurtkirina netewekariya Kurd, wê qet alîkariya netewekariya bûrjûva neke, wê bi tûndî alîkariya tekoşîna ku bûrjûva û axên Kurd ji bo serdestî û îmtiyazên xwe ketinê neke, ango, ewê xîma xwe bi alîkarikirina naveroka demokratîk ya gelemperî ya di nava tevgera netewî ya Kurd de, bîne, ewê ji wê derbas nebe.

Jı bo mesele hîn baştir bê fêmkirin, ji hevrê Lenin standinên fireh pêkanîn, em bawer in xwendevanên me wê bi xweşî bibînin.

Hevrê Lenin wisa dibêbe:

"Prensîba mîlliyet, di civata bûrjûva de, ji aliyê dîrokî de, prensîbeke bêrev û bi dijwar e û Marsîstekî ku vê civatê dike destê xwe, meşrûtiyeta dîrokî ya tevgerên netewî bi tûndî qebûl dike. Lê belê, ji bo ku ev qebûlkirina awayê parastina netewekariya bûrjûva nestîne, ew di tevgerên netewî de, wke pêşverû çi heye (bmx) ancax divê qîma xwe bi wan bîne; wisa ku, zanyariya proleter divê ji alıyê îdolojiya bûrjûva neyê reşkirin.

"Şiyarbûna koman ji teviziya feodal derdikeve, tiştekî pêşverûye. Çawa ku tekoşîna van koman ji bo sereketiya gel, jı bo sereketiya netewê, dijî her cûre zordestiya netewî jî tiştekî pêşverûye, wezîfa parastina **mûtlaq** ya demokratîzma herî bibiryar û herî raste, di her aliyên mesela mîllî de ji bo yê Marksîst ji vê derê tê. **EV, BI TAYBETÎ WEZÎVEKE NEYÎNÎ YE** (bmx). Proleterya ku alîkariya netewekariyê dike, nakeve livên bitir. i bo ku diherî pêş de, çalakiya erênî ya **bûrjûvazî** ya **xûrtkirina** netewekarıyê hedef digre dest pêdike.

"Şikestina her cûr nîrê feodal, dijderketina her cûr zordestiya dij netewan, îmtiyaza ji bo her cûre netewekê yan jî ji bo ji zimanekî, weke hêzeke demikratîk wezîfa mûtlaq ya proleterya ye, berjewendiya tekoşîna proleter ya çînî ya muttlaq e, ku bi şereên netewî ve hatine reşkirin û bi derengîxistin. Lê belê ji çarçıva bi tûndî hatiye sinirkirin û sinirê wê di herêmke dîrokî de hatiye bicîkirin **zêdetir** dibe alıkarikirına netewekariya bûrjûva, ji proleterya îxanet kırın û derbasbûna refên bûrjûvaziyê bûne. Li vê derê pır caran sinirekî ku pirr tenik e, heye...

Dûmahik Hêye

Bolşevizmin sesine güç ver!

BOLŞEVİK PARTİZAN'I GÜÇLENDİRME KAMPANYASINA KATIL!

BOLŞEVİK PARTİZAN komünizmin sesidir! **BOLŞEVİK PARTİZAN,** barbarlığın biricik alternatifi, sosyalizmin sesidir!

Bu ses, işçi sınıfının, sömürüsüz, sınıfsız, yeni bir dünya davasının sesidir! Bu sesi güçlendirmek sosyalizm, komünizm davasını savunan her kadın-erkek devrimcinin görevidir!

Bolşevizmin sesine güç ver! **BOLŞEVİK PARTİZAN**'a güç ver!

BOLŞEVİK PARTİZAN